

SEVGİ

DÜNYASI

MART 2011 Sayı: 507 Fiyat: 5 TL

BİLGELİK BELGELERİ

Kurtuluşumuz, Gönüllerin
O'nun Sözleriyle Yıkanmasında

GÜÇ'e ELVEDA

İÇİNDEKİLER

Dinlerdeki Hakikatler
Değişir mi? 2
Dr. Refet Kayserilioğlu

Kurtuluşumuz, Gönüllerin O'nun
Sözleriyle Yıkanmasında 6
Ahmet Kayserilioğlu

Öğrenmenin Sevinci 13
Güngör Özyiğit

Konfüçyüs - II 18
(Kadim Bilgelik Örneği)
Nihal Gürsoy

Lodosta Aşk 24
Seyhun Güleçyüz

Dr. Elisabeth Kübler-Ross 26
(Ölüme Adanmış Bir Yaşam - I)
Zuhal Voigt

Mutluluk Üzerine - II 32
Yalçın Kaya

Yeni Bilim 39
(Eski Günışığının Son Saatleri)
Thom Hartman/Arın İnan

Güce Elveda 43
(Adamus Saint Germain Celsesi)

Dergimizin internet sitesini
www.sevgidunyasidergisi.com
www.dostluk.org
adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

Dünyamız'ın içinde bulunduğu durumda sizlere çok ihtiyacı var, sizin gibi gönlü ışık dolu, zihni ümit dolu iyilik elçilerine. Çünkü sizler olup bitenin detaylarına girmeden, nedenler üzerinde fazla durmadan, yaşananlara ibretle bakanlardansınız: İnsanlar üzüliyor, hayvanlar eziyet görerek eziliyor ve doğa mahvediliyor; böyle giderse her şeyin altüst olmasına yakın bu kritik noktada haklı kim, haksız kim bir önemi var mı? Öyleyse herkes için yumuşaklık, herkes için merhamet, herkes için güzellik gerek diyenlerseniz. İyi ile kötünün mücadelesi iyice sofistike (incelikli, karmaşık, görmüş geçirmiş) bir hâl almışken, doğru ile yanlış arasında, zaten bildiğimiz gibi, bir set yokken, bizlere korku dolu olmadan tedbirli, O'na olan inancımız, imanımızdan dolayı ümit dolu ve canlı, O'nun tüm varettiklerine aynı sevgi gözü ile bakabilen bireyler olmak düşüyor. Sakin, aklına ve gönlüne güvenen, kendinden memnun, merhamet dolu insanların yaydığı olumlu, yumuşatıcı, serin duygulara ihtiyaç var. Bu duygularımızı fırsat buldukça çevremizdeki gönüllere, dünyaya, evrene yaimalı, göndermeliyiz.

Mart ayında, bugüne kadar gelmiş geçmiş en büyük sanatçılardan birinin, aynı zamanda ressam ve heykeltıraş olan bir müzisyenin, Vangelis'in doğum günü kutlanacak. Ses ve renk habercisi, güzellik elçisi, adı ile müsemma (ismi gibi olan, ismi ile isimlendirilmiş) Evangelos (iyi haber getiren melek) Odyssey Papathanassiou 29 Mart 1943'te doğmuş. Hepimiz onun bir nağmesini, onun olduğunu bilmesek bile bir gün, bir yerde mutlaka duymuşuzdur. Meraklı bakışlardan, spot ışıklarından, dedikodudan hiç hoşlanmayan, sürekli çalışan ve yaratan Vangelis'i anlatan yazımızı ilerideki aylarda dergimizde yayınlayacağız. Keşke bütün habercilerin, gülyüzlülerin doğum günlerini bilsek, onları da anıp kutlasak. Ama şimdi şunu söyleyelim: Bach, Mozart ve Beethoven'den sonra gökyüzünde bir planete adı verilen Vangelis, doğum gününün kutlu olsun, ömrün uzun, huzur ve sevgi dolu olsun.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*“Sana kitabı indiren
O'dur. Onun bir kısmı,
mânâsı apaçık (muhkem)
ayetlerdir.
Bunlar kitabın temelidir.
Diğer kısmı da çeşitli
mânâlara benzerlik
gösterirler (müteşabihler).
Ama kalplerinde
bir eğrilik olanlar
fitne çıkarmak için ve
kendilerine göre
yorumlamak için çeşitli
mânâsı olanlara uyarlar.”
Kuran'ı Kerim,
Âli İmran Suresi 7*

Dr. Refet Kayserilioğlu

Dinlerdeki Hakikatler Değişir mi?

Erdem - Geçen gün bir toplantıda zamanla bazı hakikatlerin değiştiği ifade edildi. Ben de oradaki bir muhterem zatın fikirlerine aynen iştirak ederek Kuran'ı Kerim'deki hakikatlerin asla değişmeyeceğini iddia ediyorum. Allah kelâmı değişmez, hiçbir insan da o kelâmdan bir noktayı değiştirmek hakkına ve kudretine sahip değildir. Hem Allah değişecek şeyi söyler mi?

Özden - İddialarımızda haklı olduğunuz ve haksız olduğunuz hususlar var. Bunları belirtmem lâzım. Allah kelâmı sözünü ilâhi kanunlar mânâsına alırsak, gerçekten ilâhî kanunlar hiçbir zaman değişmez. Kuran'da ilâhî kanunların ifadesi olan âyetler de değişmez. Kuran'ın söylediğine göre onlar muhkem âyetlerdir. Ama diğer bazı âyetler vardır ki onlar zamana göre değişirler. Meselâ bugün hırsızlık yapan bir kimşenin elini kesmek vahşet kabul edilir. İnsanları daha tatlı metotlarla

düzeltilme yolları vardır ve bugün onlar yapılır.

Erdem - Kuran'ın hiçbir âyeti değişmez. Müteşabih olan veya muhkem olan âyetlerin tefsiri değişebilir. İlim ilerledikçe tefsir de değişir. Ama âyetler değişmez. Bunları değiştirebileceğini sanan, kendisinin hâşâ Allah'tan daha iyi düşündüğünü iddia etmektedir. Bu ise haddini aşmak olur.

Özden - Meseleyi yanlış yönden ele alıyorsunuz. Kimse Allah'tan daha iyi düşünmek iddiasında değildir. Fakat İlâhi kaynaklardan indirilenlerde değişme zarureti olmasaydı bir dinin arkasından başka bir din, bir kitabın arkasından başka bir kitap indirilmezdi. Kıyamete kadar değişmeden kalacak ve her şeyi ihtiva edecek bir tek kitap indirmek Allah'ın kudreti dahilinde değil miydi?

Erdem - Ama en son Kitap indi, en son Nebi de geldi. Artık ondan

sonra bir kitap gelmeyecektir, bir nebi de gelmeyecektir. Sonra diğer kitapların hepsi bozulduğu halde Kuran hiç bozulmadan kalmıştır. En son Kuran'ın inmesinin bir sebebi de budur.

Özden - En son Nebi ve Kitap olduğunda şüphe yok. Ama Tevrat'tan sonra İncil neden geldi, İncil'den sonra Kuran neden geldi? Onları da bozulmadan muhafaza etmek Allah'ın kudreti dahilinde değil midir? O halde burada başka bir sebep olması lâzımdır. Bu sebep de hiç şüphesiz gelişen, ilerleyen tekâmül ihtiyaçlarıdır. İnsanlık ilerledikçe daha üstün bilgiler gelmiştir. Ayrıca aynı bir âyetin her devirde başka türlü tefsir edilmesi ve o değişik tefsire uyulması da bazı âyetler de değişebilme imkânını göstermez mi?

Erdem - Tefsir değişikliği başka, Kuran'daki âyetin değiştirilmesi başkadır.

Kuran'daki âyetleri hiç kimse değiştiremez, onun bir noktasına bile kimse dokunamaz. O kıyamete kadar öylece kalacaktır.

Özden - Burada bir yanlış anlaşılma oldu galiba. Ben hiçbir zaman "Kuran'ı ele alalım da şu âyeti değiştir, bu âyeti değiştir diye ayıralım, değişenlerin yerine yenilerini koyalım, eskilerini atalım" demedim. Hayır, asla böyle bir şey düşünmüyorum. Buna kimenin hakkı olamaz. O hususta sizinle hemfikirim. Kuran'ın bir noktasını dahi değiştirmeye kimse salâhiyetli değildir. Bir eseri ancak sahibi değiştirebilir. Sahibinden başkasının o eser üzerinde söz söylemeye hakkı yoktur.

Erdem - Öyleyse bütün tartışmalarımız boşuna. Siz de "sahibinden başkası bir kitabı değiştiremez" dediğinize göre mesele kalmıyor.

Özden - Kitabı değiştirmeyi, ona dokunmayı ben de doğru bulmam. Ama bu, hiçbir zaman insanlığa bugünkü ihtiyacına uygun yeni bilgiler verilmez, insanlık ebediyen aynı bilgilerle kalacak demek değildir.

Yukarıdan verilecek bilgiler artık peygamberler kanalı ile değil, doğrudan melek seviyesindeki büyük varlıkların kanalı ile oluyor. Ama bilgiler veriliyor. Feyz kapıları

kapanmaz. İlâhi yardımların sonu gelmez. Bilgi verilmesi ise yardımların en büyüğüdür. Bu sebeple üst âlemlerden gelen üstün bilgileri iyice tetkik etmek lâzımdır.

Erdem - Üstün varlıklardan gelen tebliğleri de inceleyelim. Bu Kuran'ı değiştirmez ki...

Özden - Her devrin erişebileceği bir hakikat seviyesi vardır. O devrin insanına ondan daha üstünü verilemez. Devir değişince, insanlık ilerleyince daha üst bilgilere ihtiyaç duyulur. İlkokul öğrencisine verilecek bilgi ile ortaokul, lise ve üniversite öğrencilerine verilecek bilgiler hiçbir zaman aynı olamaz. Ama esas hepsinde birdir, o da ilimdir. Fakat seviye

aşağıya indikçe verilebilecek bilgilerin miktarı azalır. İlâhî âlemlerden insanlığa verilecek bilgilerde de bu esas vardır. Ana bilgiler bütün dinlerde aynıdır. Ama zamanla değişmesi, değiştirilmesi gereken bilgiler de olacaktır. Onlar daha geniş ve daha büyük hakikatleri ortaya koyarlar. O yeni bilgilerin ışığında din kitaplarındaki bilgiler daha çok değer kazanır.

Erdem - Peki ama bizim elimizde esas ve temel teşkil eden, rehber bilgiler hangisi olacak. Bence Kuran'ın

ışığında yeni bilgileri değerlendirmek lâzımdır. Onlar Kuran'a uyuyorlarsa doğrudur, değilse yanlıştır.

Özden - Bu her yere ve her şeye tatbik edilebilen bir metod olamaz. Siz Kuran'ı esas kabul edersiniz, bir Hıristiyan da İncil'i, bir Musevi de Tevrat'ı esas kabul eder. Bu şekilde de bugüne kadar sürüp gelen ayrılık bugünden sonra da devam eder.

Bizim için esas rehber kendi mantığımız olmalıdır. Her şeyi, her bilgiyi kendi mantığımızla ölçeceğiz.

Mantığımız ona doğru diyorsa ve o bilgiyle birçok olayı biz izah edebiliyorsak, o bilgi önümüzde yeni kapılar açıyorsa o zaman doğrudur, bizce de makbuldür. Eğer mantığımızla doğruluğunu tasdik edememişsek "ben buna inanıyorum" diye yüz defa da tekrar etsek yine o bizim kalben, ruhen kabul ettiğimiz ve benimsediğimiz, yani bizim olan bir bilgi değildir.

Kurtuluşumuz, Gönüllerin O'nun Sözleriyle Yıkanmasında

Ahmet Kayseriliolu, Psikolog

ÖNCE SAĞLAM İNANÇ...

Gülyüzlü peygamberlerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp tanınmaz hale sokulması, özün kaybolup şeklin peşinden koşulması, dinlerin düşünce dünyasından sökülüp atılmasına neden olmuştu. Hâlbuki insanlığın başlangıcından itibaren o gülyüzlüler, sadece gerçeği ve Hepimizi Sevgisinden Vareden'in değişmeyen ahlâk yasalarını getirmemişler miydi? Onların hepsi de ruhun ölümsüzlüğünden, insanın kardeşliğinden, iyilikten, doğruluktan, çalışmaktan, bilgiden, sevgiden, Yarananımıza borcumuzu birbirimize iyi yaptıklarımız ve iyi verdiklerimizle ödediğimizden bahsetmemişler miydi? O gülyüzlülere, o dünyamızı aydınlatan sultanlara topyekûn sırtımızı döndüğümüze göre karanlık yollarımızı şimdi kim aydınlatacaktı? Geçen sayılarımızda bu sorunun cevabını, son 160 yılda dünyamızın uygar ülkelerinde, ruh gücünün kendini nasıl bilimsel metotlarla ortaya koyduğunun delillerini sunarak vermeye çalışmıştık. Görmüştük ki devirlerinin en ünlü bilim adamları, her tarafta ortaya çıkan olağanüstü yetenekteki medyumlarla, yıllar ve yıllar boyu bıkip usanmadan çalışmalar yapmışlar ve dinlerin öz gerçeklerinin doğruluğunu bizzat deneyerek anlamışlardı. Somut gerçeklerle, beş duyuya hitap eden delillerle öte âlemin mevcudiyetine, onlarla haberleşmenin imkânına, dünya yaşamının acı tatlı olaylarla ruhu olgunlaştıran bir araç olduğuna kani olan

bilim adamları güçlerini birleştirmekten de geri kalmamışlardı. İngiltere'de 1882 yılında kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu" kısa adıyla SPR, spiritüel olayları kılı kırk yararcasına araştırmış, ciltler dolusu raporlarla her yeni neslin el uzatabileceği dört başı mamur bir arşiv oluşturmuştu. Kuşkusuz ki bu olanlar Yüce İdare Mekanizmasının planının birinci kısmıydı. Öncelikle somut delillerle Allah'ın varlığı, öte âlemin ve öte âlemlerle haberleşmenin mümkün olduğu ortaya konmuştu... Kısacası dinlerin "amentüsü" bilimsel metodlarla doğrulanmış oluyordu.

...SONRA DA GÖNÜLLERİ "RABBİN BÜYÜK GÜNÜ" NE HAZIRLAMAK

İnancın temelleri sağlamca atıldıktan sonra, evreni ve dünyamızı yöneten Mele-i Âlâ'nın (Yüce İdareciler Topluluğu) esas amacına sıra gelecekti. Kıyametten önce yeryüzünde yaşanacak büyük bir sorgulama günü vardı. Kur'anı Kerim'de "**Din Günü**" diye adlandırılan bu güne insanların hayırla girebilmesi, kaybedenlerin az olması, ulu idarecilerin en büyük özlemiydi.

Âlemlerin Sahibi bu güne ne kadar büyük önem veriyor ki; namazın her rekâtında okunan Fatıha suresinde O'nun, Din Günü'nün yegâne hükmedicisi olduğu "**Mâlikî yevmiddin**" denerek bizlere sürekli hatırlatılır. Ayrıca birçok Kur'an suresinde 10'dan fazla yerde Din Günü hakkında bilgi verilir.

Gelgelelim ne kadar üzülsek yeridir ki, tefsirlerde **Din Günü** üzerinde hemen hiç durulmaz. O gün kıyamet'in bir başka ismi gibi düşünüldüğünden, Türkçe meallerin pek çoğunda din günü bile denmeyip, "Ceza Günü" , "Kıyamet Günü" gibi yorumlu çevirilerle yetinilir. Böylece ahirette değil, dünya yaşamı içindeyken karşılaşacağımız ve pek yaklaştığımız o büyük hesap gününden habersiz; başıboş, kaygusuz yıllarımızı tüketir dururuz!..

O günün kıyamet'den çok zaman önce dünyada yaşanacak bir gün olduğu aslında matematiksel bir gerçek!..

Kur'anı Kerim'in Hicr Suresinin 28'den 38'e kadar olan âyetlerinde, emre rağmen Âdeme secde etmemekte direnen İblis, Yaradan'dan insanları saptırmak için süre ister. Kendisine "Din Gününe" kadar mühlet verilince beğenmez ve "Rabbim bari beni tekrar dirilecekleri ba's gününe kadar ertele" diyerek süre uzatımı talebinde bulunur. Ba's günü, kıyamet süreci içindeki günlerden biridir. Nitekim Kuran'da İsra suresinin 62. Âyetinde İblis "Beni kıyamete kadar ertelersen" diyerek, kendisine verilen Din Günü mühletinden hoşlanmadığını dile getirir. Bu âyetlerden Din Günü'nün asla kıyametle özdeş tutulamayacağı, aksine önceki bir gün olduğu, matematik bir gerçeklikle apaçık ortaya çıkmıyor mu?

Kuran'daki ilgili tüm âyetler birlikte incelenince görülüyor ki, gelmiş geçmiş tüm insanlarla beraber olacağımız, en

büyük bir toplantı günüdür o gün. Nasıl ki evrenin başlangıcında "Kâlû Belâ" gününde hep beraber O'nun önünde toplanıp, tek bir ağızdan: "Sen bizim Rabbimizsin, en hakiki terbiyecimizsin" demişsek; Din Gününde de yine onun huzurunda bu sözü, bu ahdi ne derece uyguladığımızın hesabı sorulacak hepimizden. Ne kadar iyi, ne kadar doğru, çalışkan, bilgili, ne kadar sevgi dolu davranışlarda bulunduğumuz apaçık ortaya dökülecek; en sağlam tanıklık ve kanıtlarla hattâ bizzat kendi dilimizle bile...

Bu zor günü alınının akıyla geçmiş olanların yaşayacakları dünya ise ne kadar muhteşem, ne kadar mutluluklarla dolu adeta dikensiz bir gül bahçesi olacak; önceden hiç yaşamadığımız...

İYİLERİN DÜNYASI

Kendisine verilen süreyi tamamlamış İblis'in ve hasetleriyle, egolarıyla bile bile Yaradan'ın buyruğundan, O'nun değişmeyen ahlâk kurallarından sapan ve başkalarının da sapmasına neden olan kötülerin elebaşlarının dünyadan sürülüp atılacağı bir gün olacak aynı zamanda o gün.

Yeryüzünün iyilere bırakıldığı, tüm gönüllerde O'nun buyruklarının yer aldığı bir dünyada gerçek milenyumlar yaşanmaz da nerede yaşanır?!..

Bu ilerde yaşanacak iyilerin dünyası kutsal kitaplarda başka yorumlara gerek kalmadan şöyle dile getirilir:

Kurani Kerim'in Enbiya suresinin 105. Âyeti "Andolsun" diye başlar ve dünyanın gelecekte iyilerin eline bırakılacağı kesin dille hepimize şöyle müjdelendir:

* Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da "dünyaya mutlaka iyi kullarım varis olacak" diye yazmıştım.

Gerçekten yukarıdaki âyette de ifade edildiği gibi bu müjdeyi duyurmakta Kuran ilk değildir. Ondaki 1600 yıl önce Hz. Davud'un Zeburunda Âlemlerin Rabbi bunu açıklıkla şöyle ortaya koymuştu:

* İyi kullar yeri miras alır ve onda ebediyen otururlar. (Mezmurlar 37/29)

Ve Hz. Muhammed'den 600 yıl önce İncil'de Hz. İsa dağdaki vaazda şöyle konuşmuştu:

* Ne mutlu yumuşak huylu olanlara, çünkü onlar yeri miras alacaklardır. (Matta 5/5)

Yaradan'ın buyruğundan kıl kadar şaşmayan, bütün bu olacakları başından sonuna bilen Yüce İdareci Varlıkların (Melei Âlâ) insanlara anladıkları dilden inanç kanıtlarını vermeleri kuşkusuz ilk görevleri idi. Ama işleri bununla bitmiş olmazdı ki... Ortalık bu kadar karışmışken ve her kafadan bir ses çıkarken, yalanın ve doğrunun, iyinin ve kötünün ölçeğinin yeni baştan insanlara duyurulması gerekmez mi idi? Son nebi Hz. Muhammed ile dinler binası tamamlanmıştır. Yeni bir nebi, yeni bir din gönderilmeden Yaradan'ın öz ve düz söz-

lerinin herkesin tanık olacağı yöntemlerle söylenmesi, O'nun yüce planı için kolayın da kolayından olmayacak mı idi? Zaten bütün kutsal kitaplarda insanların din gününe hazırlayacak büyük görevlinin gönderileceği de sürekli müjdelenip durulmamış mıydı? Evet en önemli görev buydu.

İnsanları din gününe hazırlamak, o günde hesaplarını yüz akıyla vermelerini ve iyilerin dünyasının sağlam esaslar üzerinde yükselmesini sağlamak için ilâhi prensipleri yeni baştan insanlara duyurmak. Ancak bu ikinci safhaya, bu esas amaca sıra gelmesi için ilk safhanın sağlam kurulması gerekiyordu. Bu nedenledir ki, hür ve uygar dünyanın sadece 'Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere'sinde değil, diğer ülkelerinde de ruh gücünün varlığını göstermesi gerekiyordu. Anglosakson ülkelerinde telekinezi, levitasyon gibi masa hareketleri, medyumların havalanması olaylarının hızı kesilmişken bu defa Avrupa'nın güney ucunda, bu konularla ilgisi pek zayıf olan İtalya'da olağanüstü bir kadın medyum ortaya çıkmakta gecikmemişti: Eusapia Paladino (1854-1918).

OLAĞANÜSTÜ BİR MEDYUM

Güney İtalya'da fakir bir ailenin çocuğu olduğu için ne okul yüzü gören, ne de okuma-yazma öğrenebilen Eusapia, küçük yaşlarından itibaren kulağında kaynağı belirsiz sesler duymaya başlamıştı. Ondaki medyumluk yeteneğinin keşfedilmesine bu sesler

sebepl olmuş ve kendisini Napoli'ye getirmişlerdi. Orada Dr. Ercole Chiaja'nın himayesine girmesi hayatının akışını değiştirmişti.

Eusapia Palladino

Ancak Eusapia Palladino'nun dünya çapında üne kavuşması, 1891 yılında, ünlü kriminoloji uzmanı ve Turin Üniversitesi sinir ve akıl hastalıkları profesörü Cesare Lombroso'nun (1835-1909), Dr. Chiaja'nın davetine uyararak Napoli'ye gelmesi sayesinde olmuştu. Lombroso yıllarca bu tür olayları reddedip durmuştu. Onu ikna epeyce güç olacaktı. Ama bir kere davaya kazanılırsa yankısı dünyayı tutacaktı. Lombroso işi sağlama bağlamış, yanında dört profesör daha getirmişti. Yapılan iki oturumda şüpheli Lombroso, hile yapılımasını önleyecek bütün önlemleri aldı. Medyumun üstü baştanbaşa arandı, mum ışıkları ile etraf iyice aydınlatıldı. Eusapia'nın elleri ve ayakları yanında

oturanlar tarafından etkisiz hale getirildi. Bütün bu sıkı tedbirlere rağmen, medyum transa girip iribat kurulunca odada olağanüstü olaylar olmaya başladı. Havalanan bir çingirak kuş gibi uçarak gözlemcilerin masasına gelip kondu. Göz önünde duran ve kimsenin elinin değmediği bir masa ağır ağır yürüyerek hareketlendi. Lombroso olayların gerçekliğine kesin olarak kani olmuştu: "Şaşırdım" diyor ve ekliyordu: "Ve bunca zamandır böyle olayların olabileceği görüşüne inatla karşı çıktığıma da üzüldüm" Uluslararası üne sahip Lombroso'nun bu itirafı, Eusapia Palladino'nun üzerine bütün dünyanın önemli kişilerinin dikkatini çekmişti. Hemen o yıl Milano'da yapılan on yedi oturuma katılanlar bunun bir örneğiydi: Fransız fizyoloji profesörü, sonraki yıllarda Nobel tıp ödülü sahibi Charles Richet, İtalya'nın büyük astronomi bilgini Giovanni Siaperelli, üç fizik ve felsefe profesörü, Rus spiritizma araştırmacısı ve yazarı Aleksandr Nikolayeviç Aksakov bunlar arasındaydı. Bu defa yapılan deneylerde kontroller daha da artırılmış, fotoğraf makineleri, fosforlu şemsiyeler odaya konmuştu. Yine etraf iyice aydınlatılmıştı. Medyum transa girince masa oynamaya başladı, fosforlu şemsiyeye doğru kalkan eller belirdi. Lamba isiyile kaplı kağıt üzerine bu ellerin izi çıkmıştı. Fotoğraf makinesiyle masanın yükselmiş hali filme çekilmişti.

Celseden sonra komisyonun yazdığı rapor olayların doğruluğunu açıkça ortaya koyuyordu:

"Hazırlanan koşullar altında, kuvvetli ya da zayıf ışıkta görülen olayların hiçbirini, insan elinden çıkma herhangi bir araç kullanılarak meydana getirilemez."

Charles Richet, Nobel sahibi

Eusapia, artık Avrupa'nın paylaşılma-yan medyumuydu. Polonyalı profesör Julius Öchorowicz onu 1893-94'de Varşova'ya götürdü. Medyumları sına-masıyla ünlü profesörün huzurunda yapılan deneyler başarılı olmuştu. Burada kontrol araçları arasına elektrik-li aletler de katılmıştı. Milano'daki deneylere katılmış olan Fransız fizyolo-ji profesörü Charles Richet, Eusapia'yı aklından çıkaramamıştı. Onu Polonya'dan Fransa'ya getirtti. İngiltere'den SPR üyesi Sir Oliver Lodge, Frederic Myers, Henry Sidgwick ve eşi de oturuma katılanlar arasındaydı. Yine bütün önlemler alınmış ve medyumun elleri sınıksız tutulmuş olmasına rağmen, hattâ bir keresinde ağzı da Charles

Richet tarafından kapatılmışken odada bulunan piyanonun kendi kendine çal-maya başlamasının önüne geçile-memişti.

HAKSIZ BİR SUÇLAMA

Ancak 1895 yılında İngiltere'de SPR'nin davetiyle yapılan oturumlarda, elde edilen sonuçların bir aldatmaca olduğu yolunda verilen rapor ortalığı karıştırmıştı. Lâkin Eusapia üzerindeki ilginin azalmasına neden olmamıştı. Zira medyumun celse esnasında ayak-larını kontrolden kurtarmasıyla suçlan-ması ve yaratılan olayların bununla açıklanmaya çalışılması inandırıcı gelmemişti. Örneğin piyanonun kendi-liğinden çalmaya başlamasını kontrol-den kurtulan ayakla açıklamaya çalış-mak doğru olur muydu?

Nitekim Fransız filozofu Henri Berg-son, Nobel sahibi bay ve bayan Curie, ünlü astronom Camille Flammarion onunla yaptıkları fizik medyumluk deneyleriyle ilgili dizi dizi raporlar hazırladılar. Bu raporlarda uzaktan cisimleri hareketlendirme, olduğu yerde havalanma gibi levitasyon(*), telekinezi olaylarının gerçekliği vurgulanmaktay-dı. Ancak SPR'nin olumsuz tavrının yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Zira aradan geçen zaman içinde, olumsuz rapor vermiş kişilerin hemen hepsi olumlu yönde yazılar yazmışlardı. Gerçi bu kişiler şimdi hayatta değildiler. Fakat kurum yaşamını sürdürüyordu. Öyleyse Eusapia bir kere daha SPR tarafından sınanmalıydı.

Napoli'ye gönderilen üç uzman hokkabazlık konusunda usta kişilerdi ve parapsişik olaylara inanmıyorlardı. SPR özellikle bu kişileri seçmişti.

HATA DÜZELTİLİYOR

Uzmanlar bütün önlemleri aldılar. Medyumun ayakları sandalyelere bağlandı. Elleri ise denetçilerin bilekleriyle kenetlendi. Ayrıca uzmanlardan biri medyumun bacaklarıyla masanın ayakları arasına yere yatıp kollarını koydu. Bunlara rağmen masa dört ayağıyla havalanmış, üstelik yanındaki bir koltuk ile bir sandalye de hareketlenmişti. Böylece üst üste on bir celse yapıldı. Bu celselerde kaydedilen fiziki olayların sayısı tam 470 adede ulaşmıştı. Sonunda herkesin merakla beklediği karara sıra gelmişti. Uzmanların raporu hiç bir tereddüde imkân vermeyecek kadar açıktı:

"Eusapia'nın bir tek defa olsun hile yaptığı görülmemiştir."

Bu rapor Eusapia'yı tamamıyla aklıyor ve son şüphe kırıntılarını temizliyordu. Eusapia'nın yirmi celsesine katılmış olan Nobel ödüllü Fransız fizyolog Prof. Charles Richet "Otuz Yıl Ruhsal Araştırı" isimli kitabında bu ünlü medyumdan şöyle bahseder:

"Dünyada Eusapia'dan başka medyum bulunmasaydı, yine de onun gösterileri, telekinezi ve

ektoplazma olaylarının gerçekliğini bilimsel açıdan kanıtlamaya yeterdi. Aldığımız güvenlik tedbirlerini düşündüğüm zaman -ki bunları bir defa değil, yirmi defa, yüz defa, belki bin defa tekrarlamıştık- bütün bu oturumlar sırasında aldanmış olabileceğimizin imkânsızlığını daha iyi anlıyorum."

Eusapia'nın dünyaca ünlü bir medyum olmasında ilk ateşi yakan tanınmış psikiyatri ve kriminoloji bilgini Cesare Lombroso, evvelce bütün metapsişikle uğraşanları akıl hastanesine göndermek isteyenlerin başında geliyordu. Ancak medyum Eusapia ile başlayan ciddi araştırmaları sonunda bu olayların doğruluğuna ve önemine inancını şu sözleriyle ortaya koyuyordu:

"Spiritizma olaylarının olağanüstü büyük bir önemi haiz olduğunu ve bilim âleminin vakit kaybetmeksizin dikkatini bu tezahürler üzerine çevirmesi lâzım geldiğini söylemeye kendimi mecbur hissediyorum.

...Spiritizma olaylarının doğruluğuna karşı vaktiyle mücadele etmiş olduğumdan şimdi utanıyorum."

Gelecek sayıda: "Taklitlerinden Sakınınız"

(*)Levitasyon: Maddi etki olmaksızın cisimlerin havalanıp, yükselmesi

BİLGELİK BELGELERİ

Öğrenmenin Sevinci

Güngör Özyiğit, Psikolog

Aristo bir gün öğrencisine bir şey anlatırken "Anladın mı?" diye sorar. Öğrencisi anlamadığı halde "Anladım" diyerek geçiştirmeye çalışır. Ve aralarında şöyle bir konuşma geçer:

"- Hayır anlamadın!

- Anlamadığımı nereden anladınız efendim?

- Yüzünde anlamanın sevincini ve aydınlığını görmedim de ondan."

Gerçekten bir insan bir şey öğrendiğinde, olduğu halden daha

üstün bir hale geçer. Bu geçişe eşlik eden duygu ise sevinçtir. Bilgi ve beceri elde ederek güçlenen ve yükselme görevini yerine getiren insan sevinçle ödüllendirilir.

Konfüçyüs odasında yazmaya koyulmuştur. Yoğun bir şekilde konusuna odaklanmıştır. Bir ara yazmaya ara vererek içini çeker. Torunu Keigh yanına sokulur ve usulca sorar: "Dede niçin içini çektin? Torunların sana lâyük ola-

mayacak diye düşündüğünden mi? Yoksa senden önce gelmiş büyüklerin bilgeliğine eremediğin için mi?"

"- Evlat, aklımdan geçenleri nasıl da biliyorsun?"

"- Çoğu kereler babalar odun toplar getirir de, çocukları toplayıp getirmese, o çocuğun değersiz olduğunu söylediğimizi iştmişti. Ben de sizin başlattığınız işi devam ettiremezsem diye korkuyorum..."

"- Bak yavrum, artık yüreğinde üzüntü olmasın. Öğretilerim boşa gitmeyecek. Yaşatılacak ve geliştirilecek. Şunu da unutma, her yerde benim gibi akıllı, anlayışlı insan çok. Ne var ki, öğrenmekten benim kadar sevinç duyan insan pek az."

Keigh sorar: "- Bir adama ne zaman bilgili denir?"

Bilge bu soruya başka bir soruyla karşılık verir:

- Bir adama ne zaman iyi okçu denir."

- Attığı hedefi vurursa...

- Bilgi için de aynı şey geçerli evladım. Hedefe isabet ettirmektir marifet. İyi davranış ve anlayış hedefine erişen insana bilgili denir. Bilgili insan her türlü aşırılıktan kaçınır. Aşırı uçların ortasında kalabilen insan bilgedir.

- İyi olan hayat nasıl yaşanır dede?

- Doğruyu iste, iyiye tutun, sevgiyle dol ve sanatla ilerle. İyi hayat yaşamının yolları bunlardır. Bunları düşün ve anlamaya çalış. Ben de şimdi işime döneyim." Öylece çalışmaya verdiği arayı torununa bilgi aktararak değerlendirmiş olur.

Konfüçyüs'ün ölümünden sonra torunu Keigh, bütün vaktini, dedesinden öğrendiği ORTA YOL ÖĞRETİSİ adlı kitabını yazmaya verir.

KENDİNİ BİLME ERDEMİ

Kendimizi dışımızdaki nesnelere fazlaca özdeşleştirdiğimizde, başkalarının düşüncelerine göre kendimize değer biçtiğimizde EGO denilen sahte bir BEN yaratmış oluruz. Ve o zaman kendi gerçek özümüzden uzak düşeriz. O nedenle kendini bilmek, ego'dan kurtulmak anlamında en büyük erdemdir. Çünkü kendini bilen Tanrı'yı da bilir. Ve içinde O'nu bulur.

Bir sufi zengin birinin kapısını çalar. Ve ondan bir öğünlük yiyecek kadar para ister. Zengin adam "sen kimsin, seni burada kimse tanımıyor ki" diye çıkışır. **"Ama ben kendimi tanıyorum"** der derviş sufi ve şunu da sözlere ekler:

"Tersi olsaydı daha mı iyi olurdu? Herkes beni tanısaydı da, ben kendimi tanımasaydım ne kadar üzücü olurdu. Evet, haklısın, beni burada kimse tanımıyor, ama çok şükür ki ben kendimi tanıyorum."

KENDİ OLMAK

Bir Zen Ustasına, ondan ışık almaya gelen bir profesör sorar: "Niçin sizin gibi değilim? Niçin sizin gibi sessiz ve sakın değilim? Niçin sizin gibi bilge değilim?"

Usta "Bekle, sessizce otur. İzle. Beni izle ve kendini izle. Ve herkes git-tiğinde, yine de aklında soru varsa, cevap vereceğim" der. Ve bütün gün insanlar gelir gider. Sorular sorulur, yanıtlar verilir. Profesör giderek huzur-suzlaşır. Zaman boşa geçiyor gibidir. Sonra akşam olur. Ortalıkta kimsecikler kalmaz. Profesör "Artık yeter. Gün boyunca bekledim. Benim soruma ne oldu? Sorum hâlâ geçerliliğini koruyor" diye serzenişte bulunur.

Usta "Hâlâ yanıtını anlamadın mı?" diye sorar. Profesör "Fakat beni hiç cevaplamadınız ki" der. Usta bir kahkaha atar: "Gün boyunca pek çok insanın sorusunu yanıtladım. Eğer izlemiş olsaydın anlardın. Şimdi gel, birlikte bahçeye çıkalım" der. Ilık bir yaz gece-sidir. Bahçeyi dolunay aydınlatmak-tadır. Usta profesör'e duygusunu dile getirir: "Ne güzel bir gece. Şu selvi ağacına bak. Aya doğru uzanmış sanki. Ay ışığı da onun dallarına sarılmış gibi. Bir de şu küçük çalıya bak." Profesör "Sorumu unuttunuz galiba" der.

Ve usta dersini verir: "Unutmadım. Tam da senin sorunu cevaplıyorum. Dikkat et. Bu çalı ve bu selvi ağacı bahçemde yıllardır bir arada yaşamakta. Hiçbir zaman selvi ağacının çalıya "Niçin senin gibi değilim? diye sor-duğuna da tanık olmadım. Selvi ağacı selvi ağacıdır, çalı da çalıdır. Her ikisi de kendisi olarak mutludur. Ben kendimim, sen sensin. Kıyaslama çatışma yaratır, hırs yaratır ve insanı tak-lide, başkası olmaya yöneltir. Sen, sen

olarak yeterlisin, saygı değersin. O nedenle kimseye öykünme. Kendin ol, özgün ol. Unutma ki her tohum, kendi çiçeğini açtırmalı, kendi özgün meyvesini vermeli."

Osho'nun dediği gibi aydınlanma; "ben her zaman olmak istediğim şeyim ve asla başka bir şey olmadım, hiçbir zaman da başka bir şey olamam" gerçeğinin fark edilmesinden başka bir şey değildir.

AYDINLANMANIN BELİRTİSİ

En büyük Hint şairlerinden olan, Nobel ödüllü Rabindranath Tagore, dedesinin arkadaşı olan yaşlı bir adamdan oldukça rahatsızdır. Bu adam sık sık Tagore'un evine uğrar ve canını sıkacak bir şeyler söylemeden de gitmez. İkide bir kapısını çalarak sorar: "Şiirlerin nasıl gidiyor? Tanrı'yı gerçekten tanıyor musun? Aşk gerçekten biliyor musun? Yoksa sadece sözcükleri yan yana getirmekte mi ustasın? En aptal adam bile Tanrı'dan, aşktan, ruhtan söz edebilir. Ama ben senin gözlerinde ve yüzünde, bunları gerçekten deneyimlediğine dair bir iz göremiyorum!.."

Tagore, bu sözlere genellikle karşılık vermez. Ama için için adamın sözleri-nin doğruluğunu onaylar.

Adam Tagore'a pazarda rastlarsa, hemen çevirip sorar: "Tanrı'na ne oldu? O'nu bulabildin mi? Yoksa yine hakkın-da şiirler mi yazıyorsun? Unutma,

Tanrı hakkında konuşmak, O'nu bilmek anlamına gelmez..." İnsanı rahatsız eden bir tiptir bu. Şiir toplantılarında, hayranlarının huzurunda, Tagore'un yakasına yapışıp **"Hâlâ gerçekleşmemiş. Bütün bu aptalları, en başta da kendini niye kandırıyorsun"** diye sorgular.

Tagore günlüğüne şöyle yazar: "Onun tarafından o denli tacize uğramıştım ve o denli delici gözleri vardı ki, ona yalan söylemek imkânsızdı. Çünkü bu adam sadece gözleri değil, gönülleri de görebiliyordu. Onun varlığı bile, insanı ya gerçeği söylemeye ya da sessiz kalmaya zorluyordu."

Ama bir gün beklenen gerçekleşir. Tagore deniz kıyısında bir sabah gezintisine çıkmıştır. Gece yağmur yağmış, güneş doğmak üzere, şafak sökmektedir. Okyanus, güneşin ilk ışıklarıyla altın rengindedir. Yolun kenarında

toplanan su birikintileri de küçük gölcükler oluşturuyordur. O küçük gölcüklere de güneş aynı görkem, aynı renk ve aynı coşkuyla doğmaktadır. Ve yalnızca bunu deneyimlemek, varoluşa hiçbir şeyin daha değersiz ya da daha üstün olmadığını, her şeyin bir bütünün parçası olduğunu görmek, onun içinde ansızın bir şeyleri tetikler. Ve Tagore, hayatında ilk kez o yaşlı adamın evine gider, kapıyı çalar. Ve adamın gözlerine bakıp "Şimdi ne diyorsun?" diye sorar. Aldığı yanıt şu olur: "Artık gerçekleşmiş, seni kutsuyorum!"

Ölümsüzlüğünü, sonsuzluğunu, bütünlüğünü, varoluşla birliğini deneyimlemek her zaman için olasıdır. Bunun için gereken tek şey, bu duyguları harekete geçirecek bir tetiktir. Ustanın tüm hüneri bu deneyimi gerçekleştirecek bir durum yaratmaktır. Böyle bir durumda, birdenbire hayat ışıkla dolar, müthiş bir yaşam tüm bereketiyle belirir. İnsanın tüm varoluşla birliği büyük bir mutlulukla yaşanmış olur.

Lao Tzu bir ağacın altında otururken, sararmış bir yaprağın yavaş yavaş dalından düşüşünü izleyerek aydınlanır. Rüzgâr yaprağı bir oraya, bir buraya götürmektedir. Ve yaprak buna hiç direnmemektedir. Yaprak tam bir rıza ve kabullenme içindedir. Bunu görmek için gereken tek şey rahatlamış, her türlü gerilimden kurtulmuş bir zihindir.

Gerçekte sorun sağdan soldan esen rüzgârlar değil, sorun insanın diren-

cidir. Ve bu direncin altında yatan ise Ego'dur. Ego nedir? Varoluşa karşı gösterilen dirençtir. Egosuzluk nedir öyleyse? O da rahatça varolma, bir oluru bırakma, kabullenme ve teslim olma halidir.

EGO YOK, SORUN YOK

Rinzal, ustasına giderek "Beni özgürleştir" der. Ustası "Kendini getir. Eğer sen, gerçekten sensen seni özgürleştirebilirim. Yoksa sen, seni tutsak eden ego'nu sen sanıyorsan, seni nasıl özgürleştirebilirim. O nedenle git, gerçek ben'ini bul, sonra bana gel."

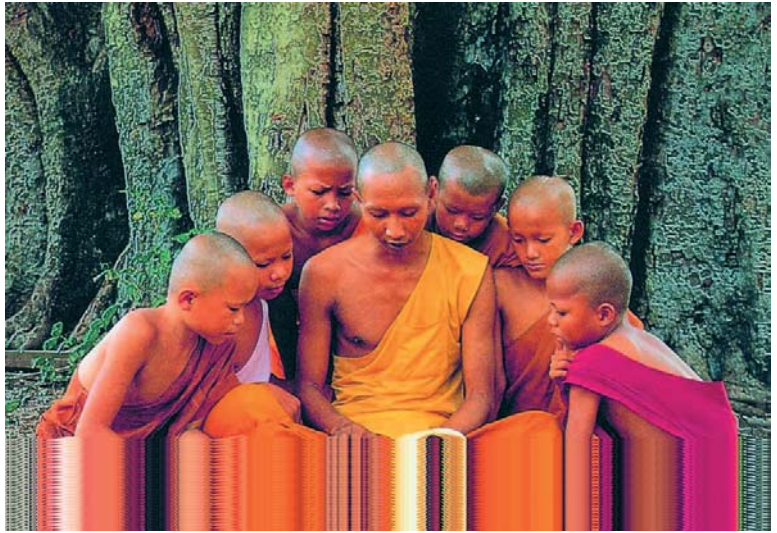
Rinzal gider ve aylarca meditasyon yapar. Sonra ustasına gelir ve durumunu bildirir: "Ben beden değilim. Ancak bu kadarını öğrendim." Usta şöyle bir değerlendirmede bulunur: "Bu kadar özgür olabildin. Git, daha derine inmeye çalış."

Rinzal meditasyona devam eder. Sonra hocasına gelir ve vardığı anlayışı dile getirir: "Ben zihnim de değilim. Çünkü düşüncelerimi gözlemleyebiliyorum. Gözlemcinin gözlenenden farklı olduğunu fark ettim. Demek ki

ben zihnim değilim." Usta şöyle söyler: "Şimdi dörtte üç özgürleştin. Git, daha derine dal ve kim olduğunu öğren."

Yine meditasyon yapar. "Ben beden değilim, zihin değilim. Bu yüzden ruh olmalıyım, tanrısal töz olmalıyım" diye düşünür. Daha da derine iner. Ve bir gün koşarak ustasına gelir. "Ben artık yokum" der. Ego'dan kurtulmuştur. Ve özgürlüğe ermiştir. Teslimiyet, sen sen olmadığında, ego ortadan kalktığında gerçekleşir. Ben olmadığında, asıl ben'in kapısı açılır. Ego ortadan kalktığında ilk kez gerçek ben keşfedilir.

Bir Budist rahibe sorarlar: "Budizm'i en kısa nasıl tanımlayabilirsin?" "Çok kolay" der ve devam eder: "Ego yok, sorun yok." Bunun tersini de söyleyebiliriz: "Ego var, sorun var." Aslında EGO'nun kendisi başlı başına bir sorun. İnanmazsanız, EGO'yu en iyi anlayan ve anlatan Osho'ya sorun...

Modern Dünyadaki Kadim Bilgelik Örneği

Konfüçyüs

- II -

Nihal Gürsoy

İlkeleri Hakkında Sözleri ve Konuşmaları

Konfüçyüs, Yan Hui adındaki öğrencisinden çok memnundu. Bir keresinde onu şu sözlerle övmüştü; "Hui ne kadar da takdire şayan! Bir kâse pirinç ve bir kepçe suyla yaşamak pek çok insana dayanılmaz gelir, oysa Hui bu durumun coşkusuyla etkilemesine izin vermiyor. Ne kadar takdir edilesi biridir Hui." (Seçmeler VI)

Yan Hui'nin ailesi çok yoksuldu. Ne yeterli yiyecekleri vardı ne de yeni giysiler giyebiliyorlardı; çirkin döküntü bir sokak arasında yaşarlardı. Çoğu insana böyle bir hayat zor gelir, dayanılmaz gelir, oysa Hui mutluluğu sahip olduklarında bulabiliyordu.

Belki de birçok insan "Hayat böyledir işte, zengin ya da yoksul hepimiz yaşamak zorundayız, yapacak bir şey yok" diyecektir.

Yan Hui'nin hayranlık uyandıran yanı sert yaşam koşullarına göğüs germekten çok, hayata yaklaşımında gizliydi. Herkes acı acı iç geçirip hayatın zorluklarından şikâyet ededursun, Yan Hui'nin iyimserliği asla sarsılmazdı.

Görünen o ki, hayatın maddi yönlerinden etkilenmeksizin, şöhret ya da kişisel kazançlara sonuna kadar kayıtsız kalıp sakin, dingin bir kafa yapısını sürdürmek, ancak aydınlanmış birisi

için gerçekten mümkün olabilir. Elbette kimse zor bir yaşam sürmeyi istemez, bununla birlikte ruhani sorunlarımızı da mallarımızın katlanarak artmasına bağlı kalarak çözümleyemeyiz.

Modern dünyada yaşamlarımız, günlük hayatın kalitesi maddi anlamda açık bir şekilde iyileşme gösterirken, çoğu insanın tatminsizliği de giderek artıyor. Aniden olağanüstü varlıklı bir sınıfın göz önünde olması nedeniyle, ortada sıradan insanların yaşamlarının adaletsizlik içerdiğini hissettirecek bir şeyler hep mevcut.

Aslında, odaklandığımız şeylerin iki işleyişi vardır: Birisi dışa dönük, uçsuz bucaksız, dünyamızı genişleten, öteki ise içe bakan, içimizdeki özü araştırabilmek için sonsuz derinliklere dalan işleyiş. Dış dünyaya bakarak geçirdiğimiz zaman gereğinden fazla, yüreğimize ve ruhumuza bakmakla geçirdiğimiz zaman ise kısacıktır. Yoksulluğu veya acıyı kabullenmek ve daha iyi şartlar için mücadele etmekten daha yüce olan aynı zamanda sakin, berrak, acı ve yoksulluk içindeki yaşamın geri alamayacağı türden bir iç mutluluğa ve coşkuya sahip olmayı gerektirir. Güç de servet de böylesi birini kibirli ve nefesine düşkün kılmaz. O yine neşeli ve tatminkâr olacaktır. Bolluk ve servet dolu bir yaşam, böyle birinin başını döndüremez ve ona özsaygısıyla içsel mutluluğunu kaybettiremez. Böyle bir insan gerçekten "Örnek insan" olarak anılabilir.

Konfüçyüs "Örnek insan"ı "JUNZİ" olarak ifade eder. Konfüçyüs'ün Seçmeleri'nde çok sık geçen "junzi" kelimesi hepimizin dönüşebileceği ideal insanı anlatır.

Öğrenci Zigong Konfüçyüs'e sorar: " 'Dalkavukluk etmeden fakir, küstahlaşmadan zengin' Bu deyişle ilgili ne düşünürsünüz. Çok yoksul olup da zenginlere yaltaklanmayan veya çok varlıklı ve güçlü olup küstah ya da kibirli olmayan birini hayal edin. Ne düşünürsünüz?"

Konfüçyüs, bunun iyi bir şey olsa bile yeterli olmadığını söyler. Bundan daha yüce olan bir konum daha var der. "Yoksul, ancak yol'dan haz alan. Varlıklı ancak, varlığını yol için paylaşan." Konfüçyüs'ün çok sevdiği öğrenmeye çok düşkün, sürekli düşünen, araştıran öğrencisi Zigong bir gün yine çok önemli bir soru sordu. "İnsanın davranışlarına tüm yaşamı boyunca rehber olacak tek bir kelime var mıdır? Bana öyle bir kelime verin ki, ben onu son günüme kadar kullanabileyim ve ondan yararlanabileyim."

Konfüçyüs, onu sohbet edercesine yanıtladı: "Eğer böyle bir kelime varsa muhtemelen shu yani 'müsamaha'dır. Zigong, biraz daha açıklamasını rica etti. "Kendin arzu etmediğin şeyleri başkalarına dayatma. Başka bir deyişle, kendin yapmak istemediklerini başkalarını yapmaya zorlama. Bir insan tüm hayatı boyunca böyle yapabilirse yeter-

lidir." Konfüçyüs'ün bir müridi, Zengzi ustası hakkında şöyle söylemiştir. "Usta'nın yöntemi, insanın elinden gelenin en iyisini yapması ve başkalarını tartarken ölçü olarak kendisini kullanmasından ibarettir. Hepsi bu."

Konfüçyüs'ün öğretisinin özü, yalnızca şu iki kelimeye indirgenebilir. "Sadakat ve müsamaha". Basitçe anlatılacak olursa; kendin gibi olurken, aynı zamanda başkalarını da düşünmeli onların da kendileri gibi olmalarına saygılı ve hoşgörüyü yaklaşmalısın.

Konfüçyüs'ün ideal insan kuramının tam merkezinde başka bir kelime daha vardır: "İyilikseverlik".

Konfüçyüs'ün öğrencisi Fan Chi, Usta'ya bir keresinde sorar, "İyilikseverlik nedir?" Öğretmeni iki kelimeyle yanıtlar: "İnsanları sevmek". Başkalarını sevmek iyilikseverliktir.

Fan Chi tekrar sorar. "Şu bilgelik denen şey nedir?" Öğretmeni "İnsanları tanımak" der. Bilgelik dediğimiz şey başkalarını anlamaktır.

İnsanları sevmek ve onlara bakmak, özen göstermek iyilikseverliktir, başkalarını anlayabilmek ise bilgeliktir. Bu kadar basit. Öyleyse, iyiliksever, sevgi dolu bir kalbe sahip olmanın en iyi yolu nedir?

Konfüçyüs der ki: "Bir iyiliksever kendi duruşunu saptamak istediği kadar, başkalarına duruşlarını saptamakta yardımcı olur. Ve başkalarını

ulaştırdığı nokta, kendi varmak istediği yerdir." Yanı başımızda olanı birini örnek alabilmek de iyilikseverliktir. (Seçmeler VI)

Kendinizi yükseltmek istiyorsanız hemen başkalarının yükselmelerine nasıl yardımcı olabileceğinizi düşünün. Adalet ve iyilikseverlik çerçevesinde yaşamının yolu budur.

Konfüçyüs "Kişi kendisini günde üç kez incelemeyi gerçekten başarırsa ideal insana varma yolundadır" der. (Seçmeler I)

"Eğer siz de gerçekten kendinizden daha iyi birine rastlayınca düşüncelerinizi onunla eşit olmaya çevirirseniz, sizin kadar iyi olmayan birine rastlayınca da içinize dönüp kendinizi incellerseniz ideal insan konumuna erişmeye başladınız, itidale vardınız demektir" (Seçmeler IV)

Konfüçyüs ve müritlerinin öne sürdükleri gerçek yiğitlik, kişinin hatalarını (ruhsal anlamda) iyice düşünüp, onları düzeltmek için cesurca çalışmasıdır.

Konfüçyüs'ün öğrencisi Sima Niu ona bir gün kime Junzi denileceğini sordu.

Konfüçyüs yanıtladı, "Bir Junzi kaygı ve korkulardan özgürdür." Sima Niu bunu biraz fazla düşük bir standart olarak gördüğü için başka bir soru daha sordu. "Peki, kaygı ve korkusu olma-

yan birine de Junzi denilebilir mi?"

Konfüçyüs soruyu şöyle yanıtladı. "İçine baktığında onu utandıracak veya rahatsız edecek hiçbir şey görmeyen kişinin korkacağı veya kaygılanacağı bir şey de yoktur." Konfüçyüs bunu bir Junzi standardı olarak kabul etmiştir. Çünkü kişinin yaptığı her eylemi mercek altında tutabilmesi oldukça büyük bir gelişmişliktir.

Öğrencisi Zigong bir keresinde Konfüçyüs'e bazı arkadaşlarıyla nasıl geçineceğini sorar.

"Elinden geldiğince onlara öğüt ver ve doğru yola yönelt ama başarı umudu olmadığını gördüğün an dur! Tepeden bakılmayı bekleme." Zigong'un biraz daha açıklama yapmasını istemesi üzerine ise, "İyi niyetle ve hatasını düzeltmesi için onu uyardığınızda sizin onu yönlendirmenizi dinlemiyorsa onu kendi haline bırakmalısınız. Artık tek bir kelime bile etmeyin, yoksa kendinize sorun arıyorsunuz demektir."

Zihni ve yüreğiyle kusursuz dengede, iyi bir insan olmak Junzi'liğin olmazsa olmazıdır. Ancak tek başına yeterli değildir. Konfüçyüs'e göre Junzi sadece iyi değil, nezaketli ve asil, daima dünyanın gidişatına duyarlı, gerçek gayret ve enerjiye sahip birisi olmalıdır.

Bunu daha iyi açıklayacak başka bir sözü daha vardır. Burada üstün insanla, sıradan insan arasındaki farkı açıkça belirtmiştir.

"Büyük ve üstün insan erdemi, küçük insan rahatını düşünür. Üstün insan temel kanunlar ve doğrular üzerinde kafa yorar, küçük insan ise kendi rahatını arar. Büyük ve üstün insan yalnız doğruluğu, küçük insan ise faydayı düşünür." (Konuşmalar 6/3, 4/11-16)

Diğer sözlerine de kısaca bir göz atarsak, Konfüçyüs'ün tüm öğretisinin ahlâk temeline dayandığını ve insana, insanın safiyetine olan sonsuz güveni görürüz. Belki de tüm dünyada asırlardır kendisine yönelen ilginin şifresi böylece çözülebilir.

- "Güçlü olan, zayıf yanını herkesten iyi bilendir; daha güçlü olan ise zayıf yanına hükmedebildir."

- "Bir ülkede adaletin varlığı, kişinin kendini özgürce ifade etmesinden anlaşılır. Bir ülkede adaletsizliğin varlığı ise, kişilerin başına buyruk davranışlarından anlaşılır."

- "İyi insan, güzel söz söyleyen değil, söylediğini yapan ve yapabileceklerini söyleyen insandır."

- "Kelimelerin kuvvetini bilmeyen insanlarla esaslı bir konuyu konuşmak mümkün değildir."

- "Alkışı en sessiz karşılayan, alkışı hak etmiş demektir."

- "Ne aradığını bilmeyen bulduğunu anlayamaz."

- "Adalet, kutup yıldızı gibi yerinde durur ve geri kalan her şey onun etrafında döner."

- "Düşünmeden öğrenmek faydasız, öğrenmeden düşünmek tehlikelidir."

- "Elmas nasıl yontulmadan mükem-

melleşmezse, insan da acı çekmeden olgunlaşamaz."

- "Kendine hâkim olan, başkalarına da hâkim olur."

- "Ya bir yol bul, ya bir yol aç, ya da yoldan çekil."

Öğrencilerinin insanlık ve yeryüzünün bir olmasından neyi kastediyorsunuz sorusuna ise:

"Kastettiğim, insanoğlu ile doğal dünyanın tam uyumudur" der.

"Gökyüzü, yeryüzü ve aralarındaki her şeyin özü kişinin yüreğinde birleşebilirse ancak o zaman kişi veya insanlık güçlü olabilir."

Ölümden sonrası (ahiret) hakkında sorulan soruya ise:

- "Kendisi ve hayat hakkında bilgisi olmayan kişinin ahiret hakkında bilgisi olmasına imkân yoktur" demiştir.

Dünyayı oluşturan önemli üç âlemden söz eder.

- "İnsanlık, gökyüzü ve yeryüzü. İnsanlık, gökyüzü ve yeryüzüne eşittir.

Konfüçyüs kendi yaşamını ise şöylece özetlemiştir.

"Kendimi on beş yaşında öğrenmeye verdim.

İrademe otuz yaşında sahip olabildim.

Kuşkulardan kırk yaşında kurtuldum.

Göğün düzenini elli yaşında

öğrendim.

Sezgilerim yoluyla her şeyi almış yaşında kavradım.

Kalbimin isteklerini, doğru olan şeylere zarar vermeden yetmiş yaşında gerçekleştirebildim."

Çin'in en büyük düşünürünün aslında kim olduğunu ve neyi aktarmaya çalıştığını; bugünün yani kendisinden 2500 yıl sonrasının ahlâkî değerleriyle pek çok noktada örtüştüğünü görünce daha iyi anlayabiliyoruz. İnsanı, dünyaya ve buradaki yaşamına odaklandırmaya çalışmış, barış ve huzuru gündelik yaşamın içinde bulup mutlu olmasına yönelik önermelerde bulunmuştur. Durumu ve şartları hep göz önünde bulundurarak, ilkelerini katı bir öğüt ve deyiş yığınları olmaktan uzak tutmuştur.

Bu özelliği onu günümüzde de gerçek kılmakta, öğretisinin ilkeleri bugünün dünyasında da akıllarda ve gönüllerde yer bulmaktadır. Tüm sözleri ve ilkeleri insanı düşünmeye çağırır ve yaşam karşısında insanın kendisini sınama (nefis terbiyesi) amacına dönüktür. Bütün bunlarda asıl olan ahlâk ve erdemdir. Toplumların ve insanlığın yücelmesi için kişilerin kendilerini ve başkalarını yüceltmeyi hedef alır. Konfüçyüs, öncelikle dünyaya nasıl istikrar getireceğimize değil, nasıl kendimizin en iyi hali olacağına odaklanmamızı söyler.

ÖĞRETİSİNE AİT YAPITLAR

Kutsal Metinleri- Öğrencileri tarafından oldukça büyük bir dikkat ve özenle toplanmıştır. Bu metinler iki kitaptan meydana gelmiştir.

- 1-Klasikler
- 2-Kitaplar

Daha sonraları dini metinler olarak kabul gören Klasikler ise beş kitaptan meydana gelmiştir.

- Değişiklikler Kitabı
- Tarih Kitabı
- Şiirler Kitabı
- Törenler Kitabı
- İlkbahar ve Sonbahar

Vakiyenameleri

Sung Hanedanı tarafından (XI. Yüzyıl) bir araya getirilen diğer dört kutsal metin ise şunlardır.

- Konfüçyüs'ün konuşmaları
- Mensiyus'un Sözlere
- Ortayol Doktrini
- Büyük Bilgi

Konfüçyüs'çülük veya ülkemizde daha çok "Konfüçyanizm" olarak adlandırılan öğretinin taraftarları veya dini mensupları Çin, Çin Hindi (Tayland, Tayvan, Vietnam), Kore, Japonya, Hindistan'da yaygın olarak bulunmakla beraber Avrupa ve Amerika'da da Konfüçyüs Dini'nin taraftarları bulunmaktadır. Doğu dinlerinin birbirleriyle olan yakın ilişkileri ve çoğu zaman iç içe geçmeleri

nedeniyle taraftarlarının sayısı hakkında net bilgi sahibi olmak güçleşmekle beraber araştırmalara göre (din araştırmacıları) bu sayının 350.000.000 üzerinde olduğu ifade edilmektedir.

Konfüçyüs'çülük veya Konfüçyanizm nitelik olarak erdem-ahlâk gibi temelleri esas aldığından farklı bir dine sahip olan kişiler tarafından da kabul görmüş olup, özellikle batı ülkelerinde halen yayılmaya devam etmektedir.

Buda, İsa, Sokrat gibi diğer önemli şahsiyetlerde olduğu gibi Konfüçyüs'ün fikirleri de günümüze kadar değişmeden gelememiştir. Konfüçyüs'ün Analektler'i düşüncelerini bugün de anlayabilmemiz için elimizde olan, aslı kaynaklara en yakın kaynaktır. Konfüçyüs, "Her şeyi kapsayan bir birlik aradığımı" ve "Yolumuzu birleştiren tek bir ipin" varlığını (Analektler XV ve IV) anlatır. Gerçek Konfüçyüs'çü sistem ilk kez müritleri ve onların müritlerince bu temel düşünceler üzerinde yükselmiştir. Esası, beşeri ilişkiler ve nefsin terbiyesidir.

Kaynaklar:

- Konfüçyüs Dedi ki - A.Cengiz Bükler
- Erdemin Ardından Git - Konfüçyüs (Derleme Felsefe Kitapları - Seçmeler)
- Dinler Tarihi- Günay Tamer - Abdurrahman Küçük
- Diane Collinson, Robert Wilkinson (Otuzbeş Doğu Filozofu) Fors net
- Konfüçyüs - Yu Dan

Lodosta Aşk

Seyhun Güleçyüz

Her zaman sahilde Lodos'u seyretmekten çok mutlu olurum. O gün yine şiddetli Lodos vardı. Ağaçların dalları rüzgârdan tir tir titiyor ve "tamam teslimim, gücünü, kudretini biliyorum" dercesine yerlere kadar eğiliyor, sanki Varedeni'ne secde ediyordu. İşte böyle birçok ağacın arasından hızla geçerek O'nunla buluşmaya gittim. Çok heyecanlıydım; çünkü sevgilim sahilde beni bekliyordu. Nihayet dalgaların sesini duymaya başladım; uzaktan müthiş bir müzik sesi geliyor gibiydi; içinde rüzgârın uğultusu, dalgaların kayalarda patlama sesi ve martıların çığlıklarıyla bana ilâhiler söyleyen bir dünya orkestrası vardı. Koşmalıydım, bir an evvel yetişmeliydim, sevgilim orkestrasıyla gelmişti.

Coştum, coştum, yerimde duramıyordum; çünkü sahile gelmiştim. İşte aşkım bütün ihtişamı ile oradaydı. Gökyüzü grinin, morun, pembenin tonlarıyla bezenmişti. Yer yer fosforlu beyaz da görüyordum aralarında. Aman Allahım, o ne?!.. Sen bana oradan pembeyi salarak göz mü kırpyorsun? Sen aşksın, biliyor musun? Sana el sallıyorum, görüyor musun?

Dalgalar önce lacivertken sonra birleşiyor, hem büyüyor hem mavi oluyor, giderek beyazlaşarak köpürüp gökyüzüne dağılıyor. İşte yine oradasın... Köpüklerin uçlarından yedi renk fıskırıyor.

Öyle mi, beni o kadar çok mu seviyorsun? Ben sana ne yapsam da senin gösterdiğin gibi sana sevgimi göstersem... Sesini duyuyorum; bu orkestra da Sen'sin, dalgalar da, Gök de, Yer de Sen'sin. Senin sevginde eriyorum, içim içime sığmıyor. Sen ise sarıyorsun beni rüzgârınla, sendeliyorum, sallanıyorum, islanıyorum seninle, kudretinle, sevginle.

Duy beni lütfen Yaratanım, seni çok seviyorum; seni çokook seviyorum. Ben şimdi yağmur oldum, fırtına oldum, dalga oldum, yedi renk oldum, martı oldum, ağaç oldum, yeryüzü oldum, gökyüzü oldum. Hepsini kucaklıyorum, hepsini çok seviyorum. Ben Sen oldum Yaratanım, kelimeler yetmiyor... Çok şükür, çok şükür Rabbim...

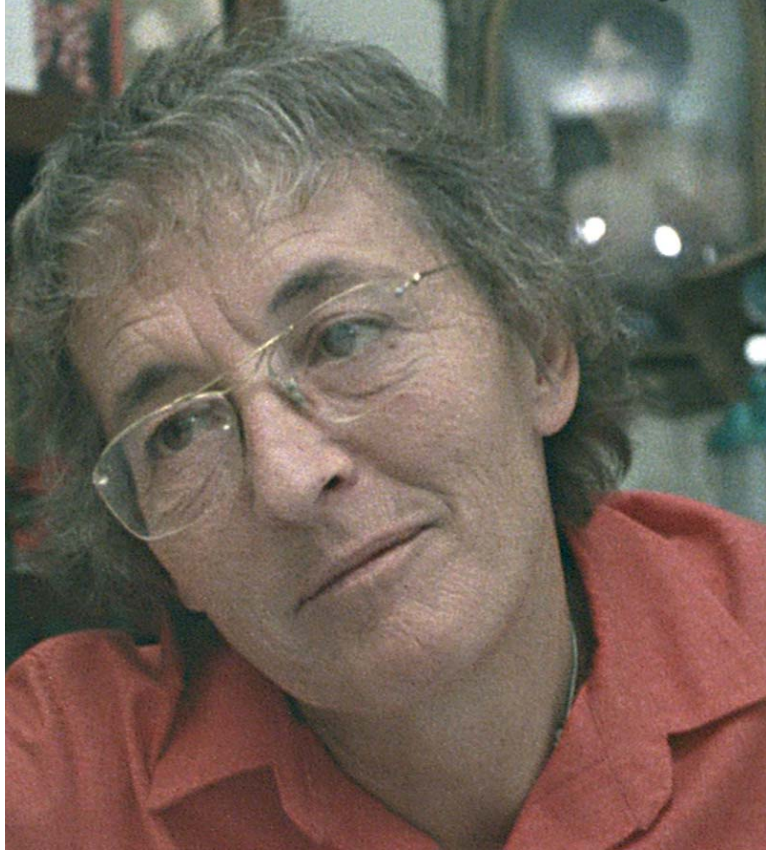

Ölüme Adanmış Bir Yaşam - 1

Dr. Elisabeth Kübler-Ross

Çeviren ve Derleyen: Zuhale Voigt

*Ölüm fenomeni-
ni ve ölümcül
hastaların
bedensel ve
psikolojik duru-
munu araştırıp
vardığı bilimsel
sonuçları ortaya
koyarak, ölüme
mahkûm hasta-
ların dünya
çapında insanca
muamele
görmesini ve
Palyatif (acıları
hafifletici) tıbbın
tüm dünyada
uygulanmasını
sağlayan kadın*

Elisabeth; ufak tefek, fazla göze çarpmayan bir özelliği olmayan bir bedende, neredeyse dünyadaki tüm zayıfları, tüm hastaları,

tüm eziyet çekenleri ve tüm talihsizleri içine alacak büyüklükte bir **yürek!!**

Elisabeth; daha çocukluk günlerinden itibaren önüne konulmuş olan, kendi gücünden çok daha güçlü engelleri aşmak zorunda kalmış, "imkânsız" veya "olmaz" denilenleri gerçekleştirmek için hiç bir şeyden yılmamış, başkalarının çizmek istediği kendi kader yolunu bizzat belirleyebilmek için bir çok cephe savaşı bir **irade!**

Elisabeth, doğru bildiğini söylemekten ve yapmaktan hiçbir şeyin alıkoyamadığı, toplumun veya geleneklerin ördüğü tabu duvarlarını, kendi yaşamını ve menfaatlerini gözetmeksiz korkusuzca yıkmaktan çekinmeyen devrimci bir **kişilik!**

Elisabeth, kariyerine araştırmacı bir doktor olarak başlayıp, kolay kolay kimselere nasip olmayan, birçok olağanüstü olayla karşılaştığı inişli çıkışlı ve dopdolu bir yaşamdan sonra, ölümden sonra yaşamın devam ettiğini ve ölümün sadece bir geçiş olduğunu tespit edip, bu sefer de bu gerçeği, kariyerine ve dünya çapındaki ününe getireceği olumsuzluğu düşünmeden, olanca içtenliği ve kararlılığıyla ilân etmiş bir **bilgelik!**

Üçüzlerin Biri ve Buna Rağmen Benzersiz

İsviçre kökenli Amerikalı bir doktor olan Elisabeth Kübler-Ross, 8 Temmuz 1926'da Zürih'li bir ticaret şirketi müdürünün kızı olarak dünyaya geldiğinde, çoğunlukla başka birçok bebeğin yaptığı gibi yalnız olarak

gelmedi. Annesinin bedenini iki başka varlıkla birlikte, aynı anda terketmişti, yani üçüz kızkardeşler olarak. Bunun dışında Elisabeth sadece 1 kg, ağırlığında çok cılız bir bebek olarak doğmuştu ve doktor yaşaması için fazla ümit vermiyordu. Bu olumsuz başlangıca karşın, yaşama sınırsız tutunan ve hayatta kalan Elisabeth, tüm çocukluğu ve gençliği döneminde, birbiriyle tıpatıp aynı görünüşte olan üç kardeşten biri olmaktan çok çekti. O zamanın geleneklerine göre üç kızkardeş birbirinin tıpatıp aynı giydirildiler, birbirinin tıpatıp aynı hediyelere sahip oldular, sonraki okul zamanında onlara tıpatıp aynı notlar verildi. Kendi bedenine sığmayan çok taraflı ve kişilikli ruhunun böyle bir kişiliksizliğe mahkûm edilmesi, kardeşlerini çok sevdiği halde Elisabeth'i çok etkiledi. Çocukluğu ve gençliği boyunca bu mahkûmiyet zincirini kırıp dışına çıkmaya uğraştı, çünkü kendisinin çok farklı olduğunu sürekli hissediyordu. Yaşamının son senelerinde yazmış olduğu son kitabı olan otobiyografisinde ise, bu durumun aslında yaşam planının bir parçası olduğunu ve böylece kendi hayatının sonraki güçlüklerine karşı koyabilmesi için gereken kararlılığı, cesareti ve sebatı küçücükten itibaren talim etmek zorunda kaldığını ifade eder.

Elisabeth'in farklılığı, kendisini önce onun doğaya olan hayranlığı ve doğa içinde mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmesiyle kendini belli eder. Bunun dışında okulda, kendisini

müdafaa edemeyen hasta, zayıf ve sakat çocukları korumakta, onları hırpalayan oğlan çocuklarına cephe almaktadır. Ayrıca okulda din dersi veren ve bütün çocuklara kötü muamele eden, en ufak hatalarında ve hatta suçsuzken onları en sert şekilde cezalandıran ve döven papaza karşı çıkarak oturdukları şehirde şöhret olur. "Ben sizin öğrettiğiniz dinden bir tek söz duymak istemiyorum!" diyerek, papazın başına ders kitabını atmıştır. Ortalığı ayağa kaldıran bu olay sonunda tatlıya bağlanır ve Elisabeth okuldan atılmaktan kurtulur. Diğerleri normal çocuk oyunları ile vakit geçirirken, o doğada karşılaştığı her türlü hayvanı inceler, onları bahçede besler, dünyayı hayranlık dolu gözlerle izler ve Hindistan'da doktor olmayı düşler. En büyük idölü, Afrika'da çalışmış olan Dr. Albert Schweizer'dir. Onun gibi olmayı hayal eder. Eline geçirdiği resimli bir kitapta Afrikalı insanları görür ve evdekileri dehşete düşüren bir istekte bulunur. Siyahi bir taşbebek! Tüm oyuncaklarını böyle bir bebek için feda etmeye hazırdır. O zamanın şartlarında şiddetle reddedilen ve temin edilmesi de hiç kolay olmayan bu isteği, ancak bir zaman sonra üşütüp ağır derecede hastalandığı ve ölümden döndüğü günlerde yerine gelir. Günlerce çocuk hastanesinde, karantinada kaldıktan ve kanı değiştirildikten sonra bir sabah babası, nereden bulduysa, çok istediği siyahi bir taşbebeği ona uzatır. Çok sevinen Elisabeth, yaşamında ilk defa, üçüzlük kaderinin dışına çıkmış, nihayet diğer kız kardeşlerinin de

aynısına sahip olmadığı çok özel bir şeye sahip olmuştur.

Doğuştan Doktor

Üçüzler meslek seçimi yaşına geldiğinde, baştan beri evde tartışma konusu olmuş olan konu yeniden ve ciddi olarak ailenin karşısına dikilmiştir. Diğer kızkardeşleri için tahsile devam etmelerinde ve onları liseye ve meslek okuluna göndermekte bir sakınca görmeyen otoriter babası, Elisabeth'in doktor olma arzusuna şiddetle karşı çıkmakta, onun kendi bürosunda sekreter olarak çalışmasını uygun görmektedir. Eğer bunu yapmazsa, babasının verdiği ultiatoma göre, ev kızı olarak evde oturacak veya hizmetçi olarak bir yerde çalışacaktır. Elisabeth boyun eğmez. Daha ertesi günü bavulunu toplamış ve Cenevre gölü kıyısında oturan dul ve zengin bir hanımın ev işlerini yapmak ve çocuklarına bakmak üzere yola çıkmıştır. Elisabeth bu evde çok zor şartlar altında ve yarı aç yarı tok durumda bir seneye yakın çalışır. Sonunda gördüğü muameleye dayanamaz ve Noel'de işinden ayrılır. Babası hâlâ fikrini değiştirmiş değildir ama biraz yumuşamış ve Elisabeth'in büroda çalışmak istemiyorsa, kendi bulacağı bir işte çalışmasını onaylamıştır. Hayallerini gerçekleştirmek üzere derhal harekete geçen Elisabeth, bir laboratuarda iş bulur, ilk defa olarak o çok istediği beyaz önlüğü giyer ve çalışmaya başlar. İşler tabii ki hemen iyi gitmez, laboratuvarın iflas ederek kapanmasından sonra uzun

bir zaman iş arayan Elisabeth nihayet Zürih Kanton Hastanesinin laboratuvarında yeniden iş bulur. Hastalarla ve hastalıklarla ilk deneyimlerini toplamaya başlayan Elisabeth, bu arada Avrupa'da bütün hızıyla devam eden İkinci Dünya Savaşı'nın İsviçre'ye akseden yüzüyle de sürekli karşılaşmaktadır. 6 Haziran 1944'de müttefiklerin Normandiya'ya yaptıkları çıkartmadan sonra, İsviçre hastaneleri yaralılarla dolup taşar. Elisabeth laboratuvarındaki işini neredeyse bırakmış, kendisini toptan yaralıların bakımına vermiştir. Yemeyi içmeyi, uyumayı unuttur. Gelenlerin çoğunluğu kadınlar ve çocuklardır. Bu arada, savaş esnasında Yahudilere yapılan zulümler ve toplama kamplarında yaşananlar da öğrenilmiştir. Savaşın ilk günlerinden beri Polonya'ya gitmek ve oradakilere yardım etmek isteğini taşıyan Elisabeth, 1945 Ocak ayında yaşamını değiştirecek kişilerle karşılaşır. Milletlerarası Fahri Barış Gönüllüleri (IFD) adını taşıyan bu grubun üyeleri, dünyanın her tarafındaki acıları dindirebilmek için kriz ve savaş bölgelerine gidip, oraların halklarına yardım etmektedirler. Elisabeth kendisini çağıran sese daha fazla karşı koyamaz, bu organizasyonun Zürih bürosuna gidip kaydını yaptırır.

İdealler ve Dünyanın Gerçek Yüzü

7 Mayıs 1945'de tüm Avrupa'da kilise çanlarının İkinci Dünya Savaşı'nın sonunu ilan etmesinden kısa bir süre sonra, Elisabeth IFD'den ilk çağrısını

alır ve henüz 19 yaşında gencecik bir kızken, Fransa'da amansız savaşın yakıp yıktığı Ecurcey adlı bir köyün yeniden inşasında ve oradakilerin yaralarının sarılmasında çalışmak isteyen elli IFD gönüllüsünün peşine takılarak, ilk insanlık macerasını yaşar. Babasının ve evdekilerin protestoları, hatta gitmesini yasaklamaları fayda etmemiştir. Elisabeth yardıma muhtaç olanlara yardım edebilmek ateşiyle yanmaktadır.

Gittikleri yerde, savaşın yıkıcılığı tüm ayrıntılarıyla gözler önüne serilmiştir. Köyde taş üstünde taş kalmamıştır, hayatta kalanların çoğu yaralı, sakat veya hastadır. Yiyecek yoktur. Elisabeth ve arkadaşları baltalar ve küreklerle işe girişip kalan harabeleri onarmaya çalışırlar. Civar çiftlikleri ve köyleri dolaşarak, köylülere yiyecek bulmaya çalışırlar, geceleri açık havada uyuyarak, açıkta yaktıkları ateşlerde yenecek bir şeyler pişirerek faydalı olmaya uğraşırlar. Elisabeth, orada köylülerin esir alıp mahzene kapattığı Alman askerleriyle de karşılaşır. Nazilerden olanca gücüyle nefret etmesine karşın, insan sevgisiyle dolu yüreği bu her şeyini kaybetmiş, korkmuş, aç ve sefil mahlûkların da insan olduklarını farkeder. Fransız köylüleri bu esirleri mayın patlatıcısı olarak kullanmakta, tarlalara gittiklerinde onları önden yürüterek, onlar mayınlarla birlikte havaya uçtuktan sonra, mayından temizlenmiş bölgelerde dolaşmaktadırlar. IFD gönüllüleri müdahale ederek bu durumu engellerler. Elisabeth ise,

bu insanlıktan çıkmış insanlara da merhamet duyarak, onların ailelerine mektup yazmalarını sağlar ve bu mektupları daha sonra İsviçre'ye döndüğünde postaya verir.

Gördüğü savaş acılarından değişmiş ve olgunlaşmış halde ülkesine dönen Elisabeth, artık çocukluğunun ve gençliğinin bitmiş olduğunu farkeder. Onu artık sadece, başından beri içinde hissettiği sorumluluk duygusu beklemektedir. İnsanlara bir şekilde yardım etmek, onların acılarına derman bulabilmek sorumluluğu. Yine bir insani yardım işi için Belçika'ya gittikten sonra nihayet IFD'den beklediği çağrı gelir. Savaşın harap ettiği Polonya'ya gidecektir.

Polonya'da gördükleri ve yaşadıkları ise, öncekilerden kat kat daha feci ve etkileyicidir. Savaşın hemen sonrasında bu topraklara ulaşmak çok zordur ve hemen hemen imkânsızlık demektir. Trenle, gemiyle maceralı ve zor bir yolculukla nihayet Danzig'e ulaşan Elisabeth, kendisini karşılayan IFD üyeleri ile birlikte yardım edecekleri bölgeye gider. Buradaki felâketi anlatacak kelime yoktur. Elisabeth okul tamiyatından, hayvanları doğurtmaya, yara sarmaktan, kazma sallamaya varıncaya kadar her türlü işe girer. Ortalıkta doktor olmadığından, Elisabeth'in mecburen yaptığı tedaviler ve hâttâ cerrahi müdahaleler kısa zamanda ona doktor unvanını getirir. Daha önce hastanede çalışmış olması, buradaki ihtiyaç batağında çırpınan insanlar için

yeterlidir, kimsenin diploma soracak ne durumu ne de lüksü vardır.

Polonya'da kaldığı sürede, Elisabeth toplama kamplarından biri olan Majdanek'i de ziyaret edip, Nazilerin bu kamplarda işlediği insanlık suçlarının kalıntılarını kendi gözleriyle bizzat görür. Hâlâ ortada duran vagonlar dolusu insan saçı, kutular içinde, ölmüş bedenlerden toplanmış gözlükler, yüzükler, çocuk pabuçları ve oyuncaklar. Gaz odalarının kokusu halen havada asılıdır. Barakaları dolaştığında ise, duvarlara kazınmış kelebek resimleri görür. Bu resimlerin sırrını çok daha sonra, ölümden sonra yaşamın devam ettiğine kanaat getirdiği yıllarda çözecek ve kelebek sembolünün, kamptaki tutukluların, ölümün biran önce ruhlarını bedenlerinden kurtararak birer kelebek halinde öte âleme taşınması arzusunun ifadesi olduğunu anlayacaktır.

Majdanek ziyaretinin yaşamını toptan değiştirdiğini hissederek ve sonraki hayatını insanlığın başka bir Hitler yaşamaması için ne lâzımsa yapacağına söz vererek Polonya'dan döner. Ama dönüş macerası da onu yeniden ölümün eşğine getirmiştir. Yolu Rusların işgali altındaki bölgeye düşer, orada çingenelerin kurduğu bir kampta bilinmez tehlikeler altında onlarla birlikte gecekler, Berlin'e vardığında, o günlerde belki de dünyanın en tehlikeli toprağı olan bu şehirde, bir İngiliz kamyonunun bagajında Sovyet-Amerikan sınırını geçer, hiç parası kalmadığından

aç ve yaya olarak devam ettiği yolda hastalanır, mezarlıkta geçirdiği bir geceden sonra, tahta toplayan bir kadın tarafından yarı baygın bulunup bir hastaneye kaldırılır. Onu Polonyalı zanneden Alman hemşireler yardım etmezler, neticede İsviçreli olduğunu anlayan bir doktorun sayesinde tedavisi yapılır. Günler sonra tekrar ülkesine ve evine dönebildiğinde, artık acılarla birebir karşılaşmış, insanlığın dibe vurduğu yönlerle tanışmış, merhametin en gizli köşelerini keşfetmiş, pişmiş ve olmuş bir Elisabeth vardır ortada. Daha sonra yapacaklarına hazır ve kararlı bir Elisabeth!

Yolun Çizilmesi ve Hedef Belirlenmesi

Kendisine karşı oldukça yumuşamış ve olağan dışı davranışlarına bir hayli alışmış olan babasının, demir perdenin gerisine bir daha seyahat etmesini yasaklamasına rağmen, iki küçük çocuğu Varşova'daki ebeveynine teslim etmek ve Prag'da bir çocuk yuvasını kontrol etmek görevlerini üstlenip, yeniden Sovyet bölgesine gidip geldikten sonra ise, evden yeniden atılan Elisabeth, sonuçta bir kız arkadaşıyla birlikte Zürih'te küçük bir daireye taşınır. Kuş artık yuvadan uçmuştur ve bunun geri dönüşü yoktur. Artık bütün gücünü, hayallerini gerçekleştirmeye verir ve bir yıl boyunca bir yandan laboratuarda çalışırken, geceleri de derslerini yetiştirerek 1951'de liseyi bitirip tıp fakültesine kaydolar. Yol açılmıştır artık, hayatının mesleğini

öğrenmesine hiçbir engel kalmamıştır.

Kızının her şeye rağmen istediği yolda yürümesi, sert ve otoriter babanın direncini de kırmıştır artık. Elisabeth evde akşam yemeğine davet edilir ve bütün aile, Elisabeth'in başarısını hep birlikte kutlarlar.

Elisabeth'in hayali, doktor olarak dünyanın ihtiyaç duyulan bölgelerine gitmek ve oralardaki kimsesiz ve fakir hastaları tedavi edebilmektir. Oysa kaderin onun için hazırladığı, doktor olduktan sonra gerçekleştireceği bambaşka bir planı vardır. Bu planın ilk adımı üniversite yıllarında, genç ve yakışıklı Amerikalı tıp öğrencisi Emanuel Ross olarak karşısına çıkacaktır.

Tıbbiyeli genç kızların lâf olsun diye şakalaşıp, kendilerine erkek tıp öğrencilerinden birini ilerideki eşleri olarak belirlediği bir günde, o ana kadar hiç tanımadığı ve adını bile bilmediği Emanuel Ross'u uzaktan işaret ederek, adet yerini bulsun diye "İşte bu da benim eşim" diyen Elisabeth, bunu söylediği anda, kendi kaderini açıklamış olduğunun şüphesiz ki hiç farkında değildi.

Ama yollar çizilmiş ve hedef de belirlenmişti bile.

Gelecek sayıda: Ölüme Adanmış Bir Yaşam- 2 (En Büyük Tabu ve Yel Değirmenleriyle Savaş)

Kaynak: Das Rad des Lebens (Elisabeth Kübler-Ross)

Mutluluk Üzerine - II

Yalçın Kaya

Ortaçağ Düşüncesinde Mutluluk

Mutluluk Orta Çağ'da Antik Çağ'daki gibi bireysel ve ruhbilimsel karakterini sürdürmekle birlikte dinsel bir kılığa bürünmüştür. Mutluluk, Tanrı'nın bir bağıdır; ancak ölümden sonra gerçekleşir, adı da artık üsmut yani beatitudo'dur. Beatitudo; sürekli, yetkin ve

kutsal mutluluk anlamına gelmektedir. Mutluluklar acılar ile son bulabilir ama üsmut öyle salt bir mutluluktur ki, ilksiz - sonsuz, değişmez ve gerçektir. Hıristiyan inancında saf ve ermiş kişiler Tanrı'yı gördüklerinden bu üsmut'a ermişlerdir. İslâm sâfileri de Tanrı

ile birleşip Tanrı'da yok olmayı (tasavvuf dilinde fenafillah denilir) bir üsmut sayarlar ve buna saadet-ül uzmâ derler.

Arap düşünürü İbn-i Miskeveyh (941- ?) saadet adını verdiği mutluluğu ikiye ayırır. Ona göre insan önce çocukluk ve gençliğinin irasına bağlı olarak duyusal mutlulukla yetinir. Miskeveyh buna saadet-ül hulkîyye adını verir. Bilinçlendikçe bu bedensel mutluluktan akılcı bir mutluluğa geçer ki bu da saadet-ül kusvâ'dır. Bu akılcı mutluluk, törebilimin son ereği olan bir mutluluktur. Bu düşüncesiyle Miskeveyh, Pythagoras ve Platon'ca ileri sürülen en büyük mutluluk olan "saadet-ül uzmâ"nın ruhun bedenden ayrıldıktan sonra eşdeyişle ölümden sonra gerçekleşeceği savına da karşı çıkmakta ve Aristoteles gibi mutluluğun ancak ruh-beden birlikteliği içinde olanaklı bulunduğunu söylemekte.

Sonuç olarak tüm Orta Çağ'da mutluluk gerçekleşme alanı olarak bu dünyadan öbür dünyaya göç etmiştir. Ancak ne var ki öte dünyada mutlu olmak için bu dünyada acı çekmek gereklidir.

Her şey bu güzelim dünyada mutlu yaşamak için: Dinler insan mutluluğunu sağlamak amacıyla anlaşmazlıkları giderecek, kötülükleri önleyecek, ölüm korkusunu yenecek sözler getirdiler. Bu sözlerin açık anlamları vardı, ama aklı geliştikçe bu açık anlamların mutluluk getirmeye yetmediğini gören insanoğlu açık (zahiri) anlamların ardında gizlenmiş anlamları aramaya başladı. Gelişen insan aklı çok geçmeden var olan kalıpları parçalamaya kalkışacaktır. Amaç bu güzelim dünyada insanca ve mutlu bir yaşam sürmektir. Yeni anlamları anlama isteği ile zahiri anlamlardan batini (içrek, gizli) anlamlara

geçiş gerekti. Anlaşılmaya varabilmenin yolu anlaşılmaz olmaktan geçiyordu. Açık-seçik sözün yerini bu açıklığı gizlemek için simgeler aldı. Bu, tüm göksel dinlerdeki Kabbala, Gnostisizm, Tasavvuf ile din-dışı Gizemciliğin doğuş öyküsüdür.

Helencede akıl anlamına gelen logos, İslâmiyette kelâm, bilgi anlamına gelen Helence sophos ise tasavvuf olacaktır. Akılcılık yolu Cebriyye, Kaderiyye, Mûtezile akımları ile bir yol çizdi kendisine. İslâm tasavvufunun ana ilkesi şudur: Yaratış diye bir şey yoktur, tüm varlıklar birdir. Bu ilkeye vahdet birliği "vahdet-i vücûd" denilir. Hayvan, bitki, maden, insan ne varsa aynı varlığın çeşitli görünüşleridir. Hallac-ı Mansur bu düşüncenin açık seçiğini şu deyişle ortaya attı: "Enel Hak!" (Ben Tanrıyım). Hemen yakalayıp derisini yüzüp, döve döve öldürdüler. Bu olaydan sonra tasavvuf düşünürleri eş sözleri öyle anlaşılmaz biçimlerde söylediler ki, söyleyenler öldürülmek şöyle dursun, tümen tümen hayranlık kazandılar. Bir takım harflere, işaretlere, sayılara anlamlar verildi, açık seçik düşünce sır oldu. Tarikatlara girenler bu sırları öğrenebilmek için uzun yıllarını verdiler. Çıracak, kalfa, usta olunuyor belki de on dakikada öğrenilecek olanlar on yılda öğreniliyordu. Dolayısıyla bu bilgiler önemsenmek zorundaydı. Sayılar gizli anlamlara çekildi 3, 5, 7, 9, 40 derken güzelim insan düşüncesi putlaştı.

Pythagoras'ın sayı gizemciliği Esterabad'lı Fazlullah'ın eliyle Hurufilik adını aldı (XIV. yüzyıl). Fazlullah bu sayıların, harflerin ardına gizlenerek XX. yüzyılda bile kolayca söylenemeyecek olan şu sözleri XIV. y.y'da söyleyebilmiştir: "Ma hüdayı âlem âdem yaftım" "Biz Evrenin Tanrı'sı olarak insanı bulduk."

İslâm düşüncesi mutluluğu üç ayrı yönden ele geçirmeye çalışmaktadır.

" Kuran'ın sözcük anlamlarıyla mutluluğa varmak yolu: Arap düşüncesi, zahir bilim, Sünnilik. Bu yolla mutluluğa varmak isteyenler davranışlarını tanrısal buyruklara göre düzenlerler. Kötü sayılan eğilimlerini ezmek çabası içindedirler. Bir şer'iatçı namazını kılacak, oruçlar tutacak, zekâtını verecek ve bütün bunları bir ömür boyu yaptıktan sonra öbür dünyada Tanrı'sına kavuşarak ebedi mutluluğu ele geçirecektir.

" Kuran'ın gizli anlamlarını yorumlayan bir tarikat üyesi (tasavvuf marifetçisi) bu yola törenlerle girecek, uzun yıllar uğraşacak, bekleyecek, çeşitli derecelerden geçecek, yükselecek ve yaşadığımız dünyada Tanrı'sıyla birleşerek ilâhî mutluluğa (üsmut'a) kavuşacaktır.

" Oysa bir üçüncü yol daha vardır. Kuran'ın ne açık ne de gizli anlamlarını kurcalamadan tanrılık düşünceye karışmak, insanlığı hor görmek ve aşağılamak. Kendini üstün görmek, böbürlenmek, iki yüzlülük gibi kötü eğilimleri ezme yolunu tutmak. Bu yola girenlere Melâmiler adı verilir. Basit bir törenden sonra Melâmet ehli olan kişi gönül bekleme yoluna girer. Gönül bekleme, bütün eylemlerin Hak'tan geldiğini ve kendisinin de bütün varlıklar gibi vahdet-i vücûdun bir parçası olduğunu düşünerek ölümsüzlük sevincini duymak demektir. Bu sevince Melâmet neşesi denir. Bir Melâmi'nin yapması gereken şey kendisi gibilerle oturup sohbet etmektir.

"Muhabette fena, sohbeta devamda vefa, marifette bekaa."

Böylece tüm rüsûm ve kuyûdun ortadan kalktığı söylenir. Öteki yollarla sonunda varılan Melâmet neşesini Melâmiler önde elde ederler ve onunla birlikte yaşarlar.

Melâmiliğin ilkelerini sıralarsak:

" İnsanlara yardım etmeli ama onlardan yardım istenmemelidir.

"Hiçbir şeyle övünmemelidir. Kişi yalnızca kendisiyle uğraşmalı, başkasının kusurlarını görmemelidir.

" Dindarlık bile gizli tutulmalı, övünme nedeni olmamalıdır.

" İnsanlara iyilik etmek bir üstünlük zevki veriyorsa bu zevk ezilmelidir. Kişi herşeyden önce kendisini kınamalı, kendisiyle savaşmalıdır. Melâmi-lerin ilkesi antik Helenlerde Atina yakınlarındaki Parnassos dağı eteklerinde yer alan Delfoi'deki tapınağın kapısında yazılıdır: KENDİNİ BİL!

Büyük varlığı kendinde duymak, evrensel varlığa bütünüyle karışmak düşüncesi (tasavvuf) insanları yüzyıllar boyunca mutluluğa kavuşturmuştur. Ölüm her ne kadar tepelerinde ise de, evrensel varlık olarak sonuza kadar var kalmak düşü insanlara yetmiştir. Hele bir takım törenlerin yardımıyla kendilerinden geçmek (vecit, istiğrak, cezbe) bir çeşit düşünsel sarhoşluk bu mutluluğu bir hayli çoğaltmıştır.

YENİÇAĞ'DA MUTLULUK ANLAYIŞI

Yeniçağ, felsefenin bütün temel kavramlarına olduğu gibi mutluluk kavramına da yeni anlamlar getirmiştir. Bu çağda mutluluk idealist (düşünceci) yanıyla bir yandan Antik Çağ'ın, Orta Çağ'ın çizgilerini taşıırken, erdem

öğeleri yanında teolojik öğeler de içermektedir. Rönesans hümanizminin önemli adlarından Petrarca'ya göre mutluluk iç ve dış etkilerden sıyrılmakla, bağımsız olmakla olanaktır. İnsanın ilk ödevi kendisini geliştirmektir. Bu gelişmeye ancak yalnız yaşamakla erişilebilir(!). Ne var ki yalnız yaşamak insanları sevmeye engel değildir. İnsan yalnız yaşar ama yeri geldikte çevresindeki insanlarla da ilgilenir ve onlarla beraber de olabilir.

Yeniçağ'ın bir başka düşünürü René Descartes'a göre mutluluk erdemle elde edilir. Erdem ise doğru olanı bilmek ve ruhu bedene köle etmemektir. Bilge olmak mutlu olmak için gereklidir. Felsefe bize yaşamın bilgilerini verdiği için felsefe ile uğraşmak mutlu olmak için gereklidir.

Gene bu çağın bir başka önemli düşünürü Hollanda'lı Erasmus mutluluğa erişmek isteyen insanlara delilik yolunu öğütlüyor. Deliliğe Övgü adlı kitabında şöyle diyor:

"İnsanlar akla ne denli çok bağlanırlarsa mutluluktan o kadar uzaklaşırlar. Kendilerine deli, akılsız, budala, avanak gibi güzel adlar verilen kişilerden daha mutlu kişiler var mı yeryüzünde? Çocukluk akıldan yoksun olduğu için eğlendirir, haz verir. Delilik olmasaydı gençliğin ne tadı olurdu? Nitekim gençliğin adına da delikanlılık demiyor muyuz? Tanrı insanlara akıldan çok tutku verirken ne yaptığını hepimizden iyi biliyordu. En büyük mutluluk insanın elindeki ile yetinmesi ve kendisinden hoşnut olmasıdır. Kutsal Kitap'tan birkaç satır ezberlediği için cennete gitmeyi garantilediğini sanan şu zırdeli ne kadar mutludur. Akıllı ile deliyi ayırdeden nedir? Birisi aklının öbürü tutkusunu

nun peşinden gider. Oysa akıllıyı aklının peşinden sürükleyen de tutkusudur. Eğer insanların çoğu aklının peşinden gitselerdi, dünya üzerinde kendini öldürmedik adam kalmazdı... Ah şu mutlu deliler. Yaptıkları binbir deliliğe ne de güvenirler. Tanrı katına yüz akıyla çıkmak için nasıl da hazırlanıyolar. Tanrı'nın karşısına dizilince kimi yiyeceklerle dolmuş karnını gösterecek, kimi okunmuş binlerce duayı ortaya dökerek, bir başkası uzun uzun tuttuğu oruçları sayacak kimisi ise taşımaya yedi geminin yetmeyeceği kadar çok tören, tesbih, mırıl tutürecek. Bir başkası altmış yıl eldivensiz parmakla paraya dokunmadığını söyleyerek övünecek, elli yıl bir kayaya yapışmış sünger gibi aynı manastıra bağlı olduğunu söyleyerek Tanrı'yı iyice şaşırtacaklar. Tanrı "bütün bunlardan birşey anlamıyorum" diyecek "benden daha kutsal olan sizlere verilecek cennetim yok benim. Gidin kendinize benimkinden daha iyi bir cennet bulun"... Mutluluk bilgisizliktedir. Eğer şu piskopos, giymiş olduğu ak kaftanın kusursuz bir ömür sürmek, ellerindeki eldivenin dünyevi kötülükleri ellerine bulaştırmamak, esasının kendi güdücülüğüne bırakılan sürüyü sürekli gütmek anlamına geldiğini bilseydi mutlu olabilir miydi? Böylesine bir sorumluluk altında yaşayamaz ezilip giderdi, oysa piskoposlarımız o kadar budala değildirler. Kendileri otlamaya bakar, sürüleri otlatma işini İsa'ya bırakırlar."

Erasmus'un amacı görüldüğü gibi deliliği övmekten çok çağının bozuk düzenine takılmaktır. Bu bozuk düzen aradan 400 yıl geçtiği halde olduğu gibi duruyor. Erasmus da aklın karşısına konan deliliğin bir ölçü aşırılığı olduğunu elbette biliyordu. Ölçsüzlükler bugün olduğu gibi 16. yüzyılda da

mutluluğu sağlayamamışlardır.

Mutluluk törebilimini Antik Çağ'ın bilgeliği ile Orta Çağ'ın dinsel öğelerinden ayırmaya çalışan Yeniçağ düşünürü Thomas Hobbes (1588-1679) olur. Hobbes bunun ötesinde de bir yenilik getirerek bireysel mutluluğu toplum içinde değerlendirmeye girişir. Hobbes'a göre "mutluluk insan egosunun doyurulmasıdır. "Ama bu doyunluk toplum ölçüsüyle değerlenir, topluma yararlı olan doyunluk, erdemdir.

Antik Çağ'ın bireysel mutluluğu, İngiliz törebilimcileri Richard Cumberland, Samuel Clarke'ın söylemlerinde toplumsal mutluluğa dönüşmekle birlikte mutluluğun erdemden doğduğu savı hâlâ geçerliliğini korumaktadır. Benzer biçimde Francis Hutcheson, David Hume gibi düşünürler de mutluluğu erdemde ararken Bernard de Mandeville "Arılar Efsanesi" adlı yapıtında tam karşıt bir düşüncüyü savunur:

"Erdemsizliklerimiz olmazsa toplum gelişmez ve mutlu olamaz. Kişiyi mutlu kılan bencilliği, Bencil olmayan, birbirini kıskanmayan, azla yetinen arıların kovana ıssız bir çöle dönüşür. Erdem kendimizi başkalarından üstün tutma çabası, bir anlamda aşağılık duygusudur. Erdemlerimizi böbürlenmek için ediniriz. Uygarlığı, toplumu geliştiren erdemsizliklerdir. Erdemlerle donanmış arılar kovana her yanı miskinlik sarmıştır. Papazlar aç kalmış, mahkemeler kapanmış, avukat ve yargıçlar işsiz kalmıştır. Azla yetinilmekte, kimse çalışmamaktadır. Düşünce, sanatlar ve lüks sınıra inmiş, üstelik arılar savaş yeteneklerini de kaybetmişlerdir.

Bundan yararlanan düşmanlar hepsini kılıçtan geçirmişlerdir. Erdem anlayışı toplumu mutlu değil aksine mutsuz yapmıştır."

Fransa'da Devrim'in tam orta yerinde çıkarılmış olan 1793 Anayasası'nın 1. maddesi şöyle diyordu: "Toplumun amacı ortak mutluluktur". Bu madde ile mutluluk bireysel bir dilek olmaktan çıkarak Anayasa'nın güvenceye bağladığı bir ortaklaşa hak konumuna geçmektedir.

Yeniçağ'ın idealist, metafizik temelleri üzerine kurulan yararcılık, uygulayıcılık, varoluşçuluk gibi felsefeler mutluluğu insan davranışının temel güdüsü olarak ele alırlar. Bu felsefelere göre mutluluğu doğuran şey yararlı, mutsuzluğu doğuran şey zararlıdır. Yararlı eylemlere yönelen insan mutluluğa erişir.

Shopenhauer (1788-1860) "Her türlü isteklerden ve tutkulardan, gerektiğinde yaşamaktan bile vazgeçmek mutluluğu getirir" demektedir. Erdem salt acıdır, insan acır ve büsbütün mutsuz olur. Buradaki erdem işte böyle bir zararlı erdemdir. Olumlu mutluluk sonsuz bir kuruntudur. İnsanoğlu olsa olsa olumsuz bir mutluluğa kavuşabilir, bu ise acıların kısa sürelerle azalmasından ibarettir.

Ludwig Feuerbach (1804-1872) ise "Mutluluk eğilimi insan yapısının doğal bir eğilimidir" der. İnsan doğarken mutluluk eğilimi ile birlikte doğar. Mutluluk eğiliminin töreselliği bu yüzdendir. Gene bu yüzdendir ki her töre'nin temeli mutluluk eğilimi olmalıdır. Ancak bu eğilimlerimizi başıboş bırakmama yoluna gitmeliyiz, aksi halde başkalarının sınırına gireriz.

20. yüzyıl düşünürlerinden Alain Chartier (1868-1951) "Mutluluk Üzerine Söyleşiler" adlı yapıtında mutlu olabilmenin koşulu olarak aşağıdaki öğütleri sıralar.

" Çalışmak kişiyi mutlu kılar.

" Sıkıntılarınızdan kimseye söz etmeyiniz, böylece onları siz de unutursunuz.

" Mutlu olmak için onu istemek gerekir, bu uğurda çabalayınız.

" Mutlu olmak için çevrenizdekileri de mutlu kılmalısınız.

" Mesleğimizden, kitaplarımızdan, dostlarımızdan gereği gibi yararlanamayarak mutsuz olduğumuz için yüzümüz kızarmalıdır.

" Unutmayınız, mutsuzluğu doğuran kuşku ve korku birer hastalıktır.

Çağımızın bir başka düşünürü Bertrand Russell (1872-1969) The Conquest of Happiness adlı kitabında mutsuzluğun ve mutluluğun nedenlerini inceler. Russell'a göre, mutluluğumuz elimizdedir. Bunu sağlamak için kendimizle uğraşmamız, kendimizi onarmamız gerekir. Mutsuzluğun dış nedenleri içinde yaşadığımız toplumsal düzenden, çevreden doğar. İç nedenlerse bireysel psikolojimizden doğar ki bu da aslında büyük ölçüde toplumsal düzenin ürünüdür. Russell bu yapıtında kişinin iç savaşını anlatır ve mutsuzluğun nedenlerini şöyle sıralar:

1. Mutsuzluğu doğuran nedenlerden biri iç kapanıklıktır. Dünyada yaşamaya değer hiçbir şey kalmadığını kanısında olanlar tıpkı İngiliz ozan Byron gibi mutsuz olurlar. Buna Byron mutsuzluğu diyebiliriz. Bu gibilerde eksik olan, kolay elde etmelerinden kaynaklanan bir eylem noksanlığıdır.

2. İnsanlar arasındaki yaşama kavgası adı

verilebilecek rekabet mutsuzluk doğurur. Başarı elbette mutluluğun gereklerinden biridir ama, bütün öbür gereklerin harcanması pahasına elde edilmişse, çok pahalıya mal olmuş demektir, değmez.

3. Amaç en tepeye çıkmak değil, rahat ve huzurlu yaşamaktır. İnsan komşusunu imrendirmekle değil yarınki kahvaltısını bulabilmekle mutlu olmalıdır.

4. Yorgunluk mutsuzluk kaynağı olabilir. Aşırı olmayan yorgunlukların aksine aşırı yorgunluklar, gerginlik, duygusal tedirginlik, iş kaybetme korkusu, işine yetişme telaşı, kararsızlık mutsuzluk kaynaklarından bazılarıdır. Akıllı insan dertleri üzerinde, gerektiği zaman düşünür, başka zamanlarda ise başka şeyler düşünür.

5. Heyecan isteği ve can sıkıntısı da mutsuzluk yaratır. Örneğin büyük kentlilerin çektiği can sıkıntısı doğadan uzak olmalarındandır. Mutlu bir yaşam büyük ölçüde sakin yaşamla olanaklıdır.

6. Kıskançlık, kibirli bir ahlâk inancı mutsuzluk doğurur. İyi ki insanoğlunda bir de hayranlık duygusu var; o duygu olmasaydı kıskançlık kimbilir nerelere kadar giderdi.

7. Ergin yaş mutsuzluklarından birisi de günah duygusudur. Kişinin çocuk yaşlarda aldığı töresel eğitimler sonucunda edindiği günah korkusunda kendine saygı noksanlığı vardır. Günah korkusu kişiyi daha mutlu daha temiz bir hayata götüreceği yerde, hem mutsuz kılar, hem de aşağılık duygusu aşılar.

8. Nankörlük, hainlik, sertliklerle karşılaş-

tığı sanısında olan insanlar mutlu değildirler. Bu türlü düşüncelere işkence manisi (saplantısı) adını verebiliriz. Böyle bir maniden kurtulmak o kadar zor değildir. Unutmayın ki başkalarından göreceğimiz ilgi, kendimize duyduğumuz ilgi kadar olamaz, üstelik insanlar bize durmadan işkence yapmayı isteyecek kadar bizi düşünmezler. Ayrıca kendi değerimizi gözümüzde fazla da büyütmemeliyiz.

9. Kamuoyunun değer yargıları da kişiyi zaman zaman mutsuz kılar. Halk, kendi düşüncesine aykırı davranandan daha çok, kamuoyundan korkana karşı zorbalık etmeye eğilimlidir. Bu derdin azalması için tek çare toplumdaki tolerans düşüncesinin artması, eş deyişle mutluluğun tadını çıkaran insan sayısının artmasıdır.

Bertrand Russell aynı yaptığın ikinci bölümünde ise bu defa mutluluğun nedenlerini araştırır.

1. Heves ve hoşlanma duyguları gelişmiş kişiler daha kolay mutlu olurlar. Dünya üzerinde, her biri ile ilgilenmeye ömrümüzün yetmeyeceği kadar çok şey vardır.

2. İç ve dış alemi iyi inceleyebilen kişiler mutlu olurlar. Ancak eski Helenli bilgelerin öğütlediği ölçülü olma erdemini hep göz önünde tutmak gerekir. Ölçüyü kaçırsak mutluluk yerine mutsuzlukla karşılaşırız.

3. Mutluluğun önemli nedenlerinden birisi de sevgidir. Karşılıklı sevgi güven duygusunu doğurur. İnsanları karşılık beklemeden seviniz! Sevimek için göstereceğiniz tek çaba sevmektir. Seviniz, sevilleceksiniz.

Sevmeyen sevilmez. İnsanlar, karşılık beklemeden sevenleri severler.

4. Mutluluk kaynaklarından biri de ailedir. Aile bireylerinin tüm ekonomik, psikolojik, sosyal, eğitimsel çözümleri gerçekleştirmeleri halinde mutluluk tüm ailenin olur.

5. Birçok kötülükler işsizlikten doğduğu, kişinin gördüğü iş kişiyi kendisine saygılı yaptığı için mutluluğu doğuran nedenlerden biri de iş'tir.

6. Dış ilgiler spor, tiyatro, sinema, meslek dışı hobiler, kitap okuma, bilgi edinmeler kişiyi mutlu kılar.

7. Mutluluğun başka bir nedeni de çabayla, yetinme (tevekkül) arasındaki dengededir. Aşırı yetinme, boyun eğiş, aşırı alçakgönüllük mutluluğa engeldir. Elde edebildiği ile yetinmesini bilen kişi mutlu olur.

Russell sonuç olarak şunu söylemektedir: "Evren vatandaşlığının bilincine erişmiş insan, insanlığı uygarlığa götüren ordunun bir eri olduğu için mutluluk duymalıdır. Mutluluk Tanrı'nın bir başışı değil insanın çabasıyla elde ettiği bir başarıdır. Mutlu bir insan dış dünyada yaşar, özgür sevgileri, geniş ilgileri vardır. Mutluluğunu bu sevgi ve ilgilerden alır. Mutlu insan hem kendisi ile hem de toplumu ile birliğe ulaşan insandır."

Mutluluk üzerindeki düşünceler burada bitmiyor. Önümüzdeki sayıda mutluluk düşüncesinin eğitimle ilişkisine ve günümüz gençliğinin mutluluktan ne anladığına değineceğiz.

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Yeni Bilim

Bizler bilimin ürünü olan hayatlar yaşamaktayız. Dolayısıyla bilimi tümüyle reddederek ve onsuz yaşayabileceğimize inanarak binlerce ve yüzlerce yıl öncesindeki kabile hayatına anında dönüş yapabileceğimizi düşünmek yalnızca bir fantezi olur. Bu mümkün değildir ve muhtemelen de arzu edilen bir şey olmaz. Çünkü teknolojinin bizlere sunduğu pek çok yararlar vardır. Bizim için gerekli olan şey, bilimi belli bir bakış açısı içersine oturtabilmektir.

O halde dünyayı ve hattâ evrenin tümünü nasıl bir bakış açısıyla görmeliyiz?

Genç Kültür, dünyanın yalnızca bir makineden ibaret olduğunu önermek için, Aristo'nun, Newton'un, Descarte'ın ve diğerlerinin atomistik bakış açısını kullanmıştır. Onlara göre dünya bir-biriyle iç içe geçmiş, birbirini tamamlayan bir çok parçadan oluşmuştu ve bu da nihayetinde bir makineydi. Her kısım sonunda tek tek parçalara ayrıla-

bilir, bozulduğunda ise yeniden tamir edilebilirdi.

Arabam geçen hafta kaza neticesinde bozulduğunda bölgemizde bulunan bir servise götürerek bazı parçalarını değiştirdim. Bu nedenle arabamın bazı kısımlarını söküp yeniden taktılar ve bugün arabamı teslim aldığımda onun tıpkı eskisi gibi (belki de daha iyi) çalışacağından eminim.

Peki ama doğal dünya da gerçekten böyle mi sizce? Dünyadaki bazı şeyleri incelediğimizde orada makineleri değil, yaşayan varlıkları görürüz. Ağaçlar, çiçekler, böcekler, kuşlar, memeliler, insanlar v.s. Modern tıbbın bir çok öğrencisi gibi ben de geçmişte hepimizin tıpkı bir araba gibi makineye benzer varlıklar olduğumuzu, parçalar yeniden birleştirildiğinde tıpkı eskisi gibi olabileceğimize inanırdım.

On dört yaşındayken Michigan Devlet Üniversitesinde bir yaz dönemi sırasında biyokimya dersleri almıştım. Laboratuvar arkadaşımınla birlikte bir hücreyi öldürdükten sonra onu yeniden diriltmek gibi iddialı bir proje üstlenmiştik.

Bu amaçla çok büyük olduğu için atom çekirdeğini bile görebileceğiniz tek hücreli bir su bitkisi seçmiş, çekirdek parçacıklarını çıkarmış ve yerine o hücrenin DNA'sını serbest nükleik asitlere dönüştürecek olan bir bileşim enjekte etmiştik. Daha sonra da öncelikle onu nötralize edecek ikinci bir

bileşim enjekte etmiş, sonra da diğer hücrelerden çıkardığımız DNA'yı aynı çekirdeğe enjekte etmeye kalkışmıştık.

Deneyimiz bize ölü bir hücrenin yeniden hayata döndürülemeyeceğini öğretmişti. Bu nedenle de makinelerle yaşayan organizmalar arasında belirgin bir fark mevcuttu. Bu nedenle ortadaki bir oluşum onu meydana getiren parçalardan daha büyük bir şeydi. Bir otomobil bile parçaları belli bir düzende bir araya getirildiğinde bir şey ifade edebilirdi. Demek ki esas farkı parçaların nasıl organize edildiği yaratıyordu.

Canlı organizmalar da benzer şekilde kendi özelliklerine (aslında yeganeliklerine ve biricik olma özelliklerine göre) has olan bir organizasyona sahiptirler. Bu nedenle bir ineğin sökülün parçaları inek sesi çıkarmaz veya yürümez. Ama ineğin tüm organları ve tüm parçaları özel bir organizasyonda bir araya geldikleri için ona inek olma özelliğini kazandırmıştır.

Bu nedenle bir makine çalışmadığında (durduğunda) parçalarına ayrılabilir (demonte edilebilir) ve yeniden takılabilir. Ama bir canlı organizma durduğunda (öldüğünde) onu yeniden hayata döndüremezsiniz.

Bu görüşe, insanları yeniden hayata döndürmeyi henüz keşfetmemiş olduğumuzu söyleyerek karşı çıkanlar olabilir. Bu görüşü savunanlar gelecekte bir gün bunun nasıl yapılacağını keşfedileceğine inandıklarını söylerler.

Bu bir inançtır ve onu destekleyecek bir kanıt da yoktur.

Kendi görüşümüzle ilgili somut bir kanıt şudur ki, bir ceset ile canlı bir insan arasında temel bir fark mevcuttur. Aradaki bu fark çalışan bir arabayla, duran bir araba arasındaki farktan bambaşka bir şeydir. Bir makine belirli bir sistem veya matriks temeli üzerine inşa edilmiştir. Bir bitki veya hayvan ise hiç bilmediğimiz gizemli bir düzenle oluşmuştur ki bizlerin bunu tam anlamıyla kavramamız asla mümkün değildir. Böyle bir canlı organizma öldüğünde ise onu meydana getiren parçaların dışında olan bir şey onun bedenini terk edip gitmiştir.

Yaşam formlarının nasıl bir düzenle oluştuğunu tam olarak anlayamamamız, bir çok bilim adamının görmezden gelmeyi tercih edebileceği bir durumdur. Modern tıp insan bedenini ve ruhunu bir makine statüsüne indirgeme teşebbüsleri yapmakta, üstelik makinenin parçalarının önceden hayal edilemeyecek boyutta karmaşık olduğunu keşfedip durmaktadır. İnsan ruhuyla bedeni arasındaki etkileşimler Hipokratın zamanından beri bilim adamlarının kafasını karıştırmaya devam etmektedir.

Demek ki makinelerin parçaları sökülebilir ve yeniden bir araya getirilebilmekte ama yaşayan varlıkların içindeki yaşam (içeriğini bilmediğimiz öze titreşen) bir kez kaybolduğunda bir daha yeniden monte edilememektedir.

Bu da bizi dünyayı ve kâinatı nasıl bir bakış açısıyla görmemiz gerektiği gerçeğine getirmektedir. Çevremize şöyle bir baktığımızda makineleri mi görüyoruz? Ağaçlar ve bitkiler sizce mineral ve enerjinin ruhsuz yapıları mı? Hayvanlar yalnızca organlardan bir araya gelmiş olan toplama parçalar mı? Okyanuslarda, toprakta ve atmosferde bulunan hassas yaşam sistemleri öldürücü kimyasalları ve amino asitleri basitçe atarak veya dökerek durdurulabilir ve yeniden canlandırılabilir mi?

İlk İnsan'ın Bakış Açısı

Şehir dışında yaşamak insana bazı ilginç içgörüler kazandırıyor. Geçen yıl Tıpla ilgilenen Kızılderili bir hanımla karşılaştım. Bu hanım bana, ormanlara veya tarlalara gittiğinde sadece ağaçları, bitkileri ve hayvanları değil aynı zamanda onların ruhlarını da gördüğünü, işittiğini ve bilinçliliklerini hissettiğini söyledi. Ağaçlar ona kendi yaşamlarını, acılarını ve neşelerini anlatıyor, bitkiler ise hangilerinin şifa gücüne sahip olduğunu, hangilerinin ise zararlı olduklarını söylüyordu. Hayvanlar ise yeryüzüyle nasıl uyum içinde olunabileceğinin bilgilerini veriyordu. Toprak ise onunla belirgin biçimde ayırd edilebilecek bir dişi ses tonuyla konuşuyordu.

Kızılderili hanım bana şöyle dedi: "Buranın yerlileri bu toprakta yaşayan canlıları işte hep böyle görmüştür ve görmeye de devam etmektedir. Siz Beyazlar ise buraya geldiğinizde

kördünüz ve körlüğünüz hâlâ devam ediyor." Bu hanımın anlattıklarına başlangıçta tipik bir Beyaz Avrupalı atomistik dünya görüşüyle yaklaştım. Çünkü bana göre bu hanım kendi düşünce ve arzularını diğer canlılara yansıtıyordu. Canlı varlıkları gerçekte işitmiyor sadece metaforlarla konuşuyordu. Doğal fenomenleri yanlış yorumluyor ve düşünüyordu. Örneğin rüzgâr ağacın yapraklarını salladığında o ağacın önünde eğildiğine veya selâm verdiğiğine inanıyordu.

Derken kendimde bir şey keşfettim. Ben de kendi görüşümü onun sözlerine yansıtıyordum. Batı bilimi eski insanlara baktığında bu tarz analizler kendini göstermeye başlar. Bu da bir nevi yansıtmadır ve bir nevi kendi inanç sistemimizin bir yansımasıdır.

Bu görüşün dışına çıkabilmek için Vermont'daki evimizin yakınında bulunan ormana gittim bir gün. Ladin ve Akçaağaçların önünde durarak onlara yumuşakça: "İçinizde bilinçli bir yaşam var mı?" diye sordum. Rüzgarda yumuşakça eğildiler, uzaktan bir kuş şarkı söylemeye başladı, nemli toprağın taptaze kokusunu duyabiliyordum.

Ormanın tümünün bana: "Biz canlıyız" deyip demeyeceğini merak ettim. Baktığım her yaşam formunda güçlü bir canlılık hissettim. Her ağaç, kuş ve hayvan canla doluydu, ayağımın altındaki toprak mikroorganizmalarla kaynıyordu. Her biri de kendine has canlılığı ortaya koyuyordu. Bir senfoni orkestra-

sındaki müzisyenler gibi, birlikte çalışarak ortaya güzel bir ses çıkarıyorlardı. Ellerimi kaldırdım, avuçlarımı açtım ve yaşamımın çevremdeki ormanla tam bir bütünlük ve birlik içinde olduğunu hayal ettim.

İşte bu farklı bir bilimdir. Bu yeryüzüne bu gözle bakan ilk insanların bilimidir. Wetiko hakkında ilk kez yazan Jack Forbes bana şöyle demişti: "Yerliler yalnızca insanların konuştuklarına inanmazlar." Dünyadaki her varlığı bir makineye benzetmek adına yaptığımız teşebbüsler neticesinde derinlere kaçan ve gizlenen bir eski bilginin varlığına dokunduğumu hissetmişim o an. Genç Kültürümüzün kendine bir türlü gerçekçi gelmediği için bir zamanlar dünyanın yuvarlak olduğunu hayal edememesi gibi, biz de değerli olan eski bilgiyi Kartezyen dünya görüşümüze uymadığı için reddetmiştik.

Bunu kendiniz de deneyebilirsiniz. Bu satırları okuduktan sonra doğa içinde bir yürüyüş yapabilir ve oradaki canlılarla iletişim kurmayı deneyebilirsiniz. Yaşamın varlığını hissettiğiniz bir yer bulduktan sonra da bu noktadan diğer yaşam formlarına ve derken yaşamın tümüne dokunabilirsiniz. Böylece yaşamın tümünü kutsal olarak görebilir ve yenilenebilir bir gelecek yaratabilmek için düşünceli ve sorumluluklu davranışlar içine girebilirsiniz.

Gelecek ay: "Fizik, Bilinci Keşfediyor" başlığıyla devam edeceğiz.

ADAMUS SAINT GERMAIN'in katılımıyla
KIRMIZI ÇEMBER'e Sunulmuştur

Güce Elveda

4 Ekim 2008

Çeviri: Fevziye Peker

"ABD Denver Colorado'da her ay bilgiler veren ve 'Kırmızı Çember' adıyla bilinen Tobias rehber varlığın 2,5 yıl önceki bir celsesinde, 'Saint Germain Kontu' olarak geçmişte dünyamızda değişik dönemlerde yaşamış Adamus Saint Germain'in, günümüze ve geleceğimize ışık tutacak çok önemli mesajının önemli bölümlerini dikkatinize sunuyoruz."

Gördüğünüz şey, Dünya'da bilinen haliyle gücün son bulduğudur ve Tanrıya şükür ki son buluyor. Bu gücün son bulması, yüzlerce ve yüzlerce yıldır ondan beslenenlerin ödünü patlatıyor. İmparatorluklarının çöktüğünü görüyorlar. Servetlerinin yok olduğunu görüyorlar.

Siz daha önce de başka yaşamlarda değişimlerden geçtiniz, ama bu değişim çok, birçok yaşam süresince ortaya çıktı, yüzlerce ya da binlerce yılda. Bu değişim asla bu denli belirli bir biçimde ve bu kadar kısa bir zamanda olmadı. Olduklarını sandıkları herşeyin gözleri önünde yıkıldığını görüyorlar ve dünya değişiyor. Tobias benden bugün sizlerle bazı düşünceler ve hislerimi paylaşmamı, bu dünyada gerçekte neler olduğu hakkında bazı anlayışlarımı sunmamı istedi.

2012'yi bekleyenleriniz, eğlenceyi kaçırarak, partiyi kaçıracağız. Çünkü bu şu anda olmaktadır. Bir yıl önce başladı, gerçek derin değişimler bir yıl önce başladı. Ha, uzun süredir yapılanmaktaydı ama, bilinçteki Eski Enerji titreşimlerinden Yeni Enerji'ye doğru genişleyen gerçek değişim bir yıl önce başladı, ve o zamandan bu yana olanlara bir bakın. Eğer büyük bir değişim için 2012'yi bekliyorsanız, her şeyi kaçırmış olacaksınız.

Özellikle gelecek dört yıl içinde bazı çok zor şeyler, meydan okuyucu şeyler göreceksiniz. Dünya üzerindeki eski bir bilincin çözüldüğünü, ayrıldığını göreceksiniz. Ve evet, panikleyenler de olacak. Korku içinde olanlar olacak, ve çok, birçokları çalıp çırpırmaya başvuracak, bu ister para çalmak, ister başka insanların enerjilerini

ve bilincini çalmak, ister malını mülkünü çalmak olsun; bunların olduğunu çok göreceksiniz.

Önünüzdeki dört yıl sizin için dengede olmak, öğrendiğiniz her şeyi, bilgeliği olarak kazandığınız her şeyi, içinizde zaten bildiğiniz her şeyi ortaya çıkarma zamanı olacak. Önünüzdeki dört yıl saklanmaktan vazgeçme ve bir kurbanmışsınız gibi davranmaktan vazgeçme, başka bir şeyi bekliyormuş gibi davranmaktan vazgeçme zamanı olacak. Daha fazlasını öğrenmeniz gerekiyormuş gibi, bir Yeni Enerji insanı olabilmek için tüm o ritüellerden ve törenlerden geçmeniz gerekiyormuş gibi davranmaktan vazgeçin. Siz hemen burada, hemen şu anda, bugün o Yeni Enerji insanısınız. Kendinize olan gerçek güvenden başka tek bir eksikliğin yok.

Şu anda dünyanın her yanında, tüm çevrenizde olduğunu gördüğünüz şey, derin bir güven kaybıdır, eski sistemlere, eski organizasyonlara olan güven kaybı, hükümete olan güven kaybı ve bunlar çöküyor. Sahip olduğunuz, sevgili Şambra, en önemli araçlardan biri, kendinize olan gerçek güvendir. Ve nihayet, dünyanın geri kalanı için de, aynı geçerlidir. Bu, onların, yanıtlara sahip olduklarına güvenmeyi öğrenmeleriyle ilgilidir. Ama şu anda, bu en değişime uğrayan, en çöken zamanlarda, kendinize olan güveni ortaya çıkarma zamanının geldiğini hatırlamak zamandır. Kim olduğunuza güvenmeyi anımsarsanız, bu zamanların her bir bölümünden hemen hemen hiç yara almadan geçebileceksiniz. Ve ben bilinmedik bir Tanrıya güvenmekten söz etmiyorum. Bir guruya güvenmekten söz etmiyorum. Beş ya da on yıla kadar olacağımızı düşündüğümüz kişiye güvenmekten söz etmiyorum. Ben, kendinize, size, şu anda güvenmekten söz ediyorum. Her türlü araç sahibisiniz. Her kaynağa sahibisiniz. Gerek benim duyduğunuz her şeye şu anda sahibisiniz, çünkü, bir ulak olarak, zaman ve mekânın ötesine geçebilen biri olarak, o aracı kendiniz için oraya siz yerleştirdiniz. Şimdi ânında kullanılmak üzere yolunuza o aracı yerleştirecek kadar bilgini olduğuna güvenin. Onu zaten oraya koyduğunuz güvenin ve o orada olacaktır.

Derin bir nefes alın. 2012'yi beklemeyin, çünkü o zamana kadar bilinçteki bu dönüşüm en zor döngüsünden geçmiş olacak. 2012'de,

yeni Dünyanın başlangıcını, tezahür etmiş başlangıcını hemen burada göreceksiniz.

GÜÇ KAYBI

Konuşmamın sonucu, amacı, bugünkü konuşmamın başlığı, "güce elveda"dır ve aslında gördüğünüz de budur. Neler olup bittiğini bilmek istediğiniz zaman, "Saint Germain, bize asıl nedeni söyle. Şu anda Dünya'da neler oluyor?" diyorsunuz. Güç kayboluyor.

Bu sizin kendi içinizde meydana geldi, o nedenle bunların ne olduğunu tam olarak bilecek halde olmalısınız. On yıldır gücünüzü kaybediyorsunuz, umutsuzca ona tutunmaya çalışmanıza rağmen.

Güç, eski titreşim enerjisidir. Güç, güçle ilgili her şey karşıt enerjilere sahip olma gereksiniminden oluşur. Biz bunun üzerinden daha önce geçtik pozitif - negatif, eril - dişi, aydınlık - karanlık... Ama siz bu güç merkezini zihinde odakladınız, ve bu belki de sahip olduğunuz son gerçek güç merkezidir ve o da gidiyor. Ve gittiği zaman, kendinizi gerçek kimliğinizin iç ve dış evrenine açacaksınız. Gücün bu son kalıntısının yanılması gittiğinde, zihnin bir kısıtlama olduğunu anlayacaksınız. Size dair çok daha fazlası söz konusudur.

Bu sizin için gücü kaybetmekti, böylece gerçekte olduğunuz kişi olabildiniz. Yeni Enerjiye geçebildiniz, ki onun güce gereksinimi yok, güç istemez ve güce izin de vermez. Gerçekten her yöne genişleyen bir enerjide neden güce gerek duyarsınız ki? O, kendini bilmek için kendine karşı çıkmak zorunda değildir. Her hangi bir şey biriktirmek ihtiyacında değildir, çünkü her şey zaten oradadır. Neden güce gerek duyarsınız ki?

Hemen şimdi sadede geelim, güç zehirdir. Ve siz bunu, başlıkları okurken tekrar tekrar göreceksiniz, ve dünyada neler olup bittiğini göreceksiniz. Geçmişte insanların tutundukları o gücün kendisi, en büyük ve en güçlü kuruluşlardan başlayarak, o insanların zehiri olacak. Ne kadar tutunurlarsa, o kadar zehirli hale gelecek. Ona ne kadar inanmaya çalışırlarsa, o kadar zehir saçan hale gelecek. Onu ne kadar bir

başkasına karşı kullanmaya kalkarlarsa, onları o kadar boğazlayacak. Onları boğacak. Onların içindeki yaşamı alacak. Güç, kendini zehirliyor ve öldürüyor ve ona tutunan herkesi de.

Çetin sözler, ama gerçek sözler. Göreceksiniz. Gelecek hafta ve ondan sonraki hafta göreceksiniz, ve merak edip, bu dünyada neler oluyor, parçalanıyor mu dediğinizde de yanıt şudur: Kesinlikle. Güç, kendini ve onu suistimal etmiş, kötüye kullanmış, yanlış anlamış herkesi yok ediyor.

İLERİDE NELER OLACAK...

Bazı kategorileri sayalım. Olacakların potansiyel başlıklarına bir göz atalım. Her şeyden önce, finans sektöründe bunu gördünüz, ve daha sadece başlangıcını gördünüz. Gelecek birkaç ay içinde özellikle göreceğiniz şey, gücü elinde tutanların - yalnızca bu yaşamda değil, ama birçok yaşamda tekrar tekrar elinde tutanların - buna yeniden enkarne olduklarıdır. Onlar kendilerini bir tür güç diktatörü olarak tayin etmişler, ve şu anda Dünya'da bunlardan çok var.

Finansal gücü ellerinde tutmuş olanların, bunu nasıl umutsuzca elde etmeye çalıştığını, geri almaya çalıştığını, onu manipüle etmeye çalıştığını göreceksiniz. Kısa duvarın arkasında durun, derin bir nefes alın, şefkat duyun, çünkü vay onların haline. Vay ailelerinin haline, vay hizmetkârlarının haline, onların güç oyunlarına alet olan herkesin vay haline. Şefkatle kısa duvarınızın arkasında durun, sevgili dostlar. Onlar için az da olsa üzülmeysin. Bir anlamda, çarpıtılmış bir anlamda, onların da bunu insanlık adına yaptığını söyleyebilirsiniz. Bunun geleceğini biliyorlardı.

1500'lerde, 1700'lerde ve 1900 sonlarında, gücü elinde tutan bu gruplarla bazı çok boyutlu diyeceğiniz, çok spiritüel ve mistik tartışmalar yaptık. Onlara neler olacağını gösterdik. İnanmadılar. Bu, güce daha da umutsuzca tutunmalarına neden oldu, ve şimdi geldi işte. Yani bunun geleceğini bildikleri bir düzey var. Üzünü hissetmeyin. Ayrıca bazıları, hayatlarında neler olduğunu öğrenmek için bazılarınıza geldiğinde de üzüntü hissetmeyin. Size geldik-

lerinde kâbus içinde olacaklar. Bir acı dünyasından olacaklar.

Böylece sevgili Şambra, şu anda güç zehirdir. O, hükümete yer alanlara zehirdir, o küçük oyunlarını oynayanlara, o küçük imparatorluklarına sahip olanlara, kendilerini ve onları destekleyen küçük gruplarını daha fazla düşünenlere zehirdir. Ben sadece seçimle gelmiş memurlardan söz etmiyorum, ben bürokratlardan söz ediyorum. Bürokratlar dışlandıklarını görecekler. Bürokratlar yep yeni bir almak için değil de, hizmet için gelen yepyeni bir varlıklar ordusuna görecekler. Gücün küçük saltanatına tutunanlar da kendilerini acı dünyasında bulacaklar.

Biz herhangi bir şeyi öldürmüyoruz. Siz herhangi bir şeyi öldürmüyorsunuz, ama içtikleri o güç, şimdi zehire dönüştü. Güvendikleri o güç, her gün içtikleri o içecek, şimdi bir zehir.

Siz bunun kiliselerde de sürdüğünü göreceksiniz. Tanrı'ya şükür, çünkü onlar hükümetin gücünü ellerini tuttular, paranın gücünü, seksüel enerjinin gücünü ve ruhun ve bilincin gücünü. Ve o güçten içtiklerinde, bağırsaklarında patlayacak. Bunca zamandır kötüye kullandıkları şeyler içlerinde patlayacak. Dini gücü ve güveni ve insanların imanını ellerinde tutanların gerçekte neye benzedikleri hakkında, gerçekte nasıl şeytan oldukları hakkında öyküler anlatılacak.

Sevgili, sevgili Şambra, şu anda gördükleriniz güce, bir güle güle'dir. Gücün, şu anda Dünya'da bir zehir olan gücün kaybedilmesidir. Bu, her güç kuruluşunu silip süpürmektedir. Bunu üniversite ve okullarda bile göreceksiniz, polis bölümlerinde, silahlı kuvvetlerde, çünkü onları başından beri besleyen şey, şimdi onları yıkacak olan şeydir.

Bu değişim sırasında, kargaşa (kaos) göreceksiniz. Bunu yumuşatıp tatlı hale sokmaya çağım. Siz bunu tüm çevrenizde göreceksiniz. Bazılarınız bunu kendi aileleri ve dostları kadar yakın (çevrelerde) deneyimleyecek. Onlar bazı şeylerini kaybedecekler. Acı ve ıstırap içinde olacaklar, en azından bunların yanılsaması içinde. Tanrı nerede diye merak edecekler ve bu, soruların içinde en zoru olacak. Onları elleri

ve dizleri üstünde sürekli dua ederken göreceksiniz, dua edecekler de, edecekler cinnet gitirene dek... Çünkü her seferinde dua ettikleri o sahte tanrıdan güç almaya çalışıyorlardı. Onlar Tanrı'ya dua etmiyorlardı, onlar güç için dua ediyorlardı. Ve şimdi dua ettikleri zaman, Eski Enerjinin zehirini içiyor olacaklar ve bu, onların değişmesini zorunlu kılacak. Derin bir nefes alalım. Derin bir nefes alın.

Kısa duvarın arkasında durmuş güç zehirinin tüm Dünya'ya aktığını izlerken; çok yakın bir gelecekte Avrupa liderlerinin katledildiğini gördüğünüzde; büyük Yerküre değişimlerini, uzun zamandır olacağı söylenen o depremleri - ki bunlar olacak, Şambra, gözlerinizin önünde olacak - gördüğünüzde, gücün kaybolması olduğunu anlayın.

Bu, insanlar kötü olduğu için olmuyor. İnsanlar, insanlar iyidir. İnsanların kalpleri var. İnsanlar sevgi ve umut dolular, ama birkaç kişi bunu almaya kalktı ve bu artık iş görmeyecek. Güce gerek duyulmayan ya da gücün istenmediği yeni bir bilince geçişi birkaç kişi engellemeye çalışıyor. Onlar tutunmaya çalışıyor ve bu onları mahvedecek. Sokaklarda ayaklanmalar, şehirlerin yakıldığını göreceksiniz. İnsanların hastalık kapıldığını, modern tıbbınızın bile yetiştiremeyeceği hızla yayılan salgın hastalıklar göreceksiniz. Bazı karanlık günler göreceksiniz ve bu dünyanın sonu değildir.

KİM OLDUĞUNUZA ERMEK ZAMANI

Ben tek tek her birinizden kendine güvenmeyi hatırlamasını isteyeceğim, güce ihtiyacınız olmadığını, o eski enerjiye ihtiyacınız olmadığını anlamanızı isteyeceğim. Ben her birinizden ayağa kalkıp, olduğunuz haberciyi olmanızı isteyeceğim. Kendi hazırlıklarınız için yaşadığınız onca zorlu yıla, tam olarak içinde yaşadığımız bu zamanlar için katlandınız. Onların, dinleyesiniz diye gelecekleri kişiler sizlersiniz. Dinlemek. Onları sadece dinleyecek birine ihtiyaç duyacaklar, konuşma sanatıyla göz boyayan birine değil, herhangi bir ritüel ya da kristal ya da şifa ya da bunlar gibisini uygulayanları değil. Onların bir dinleyiciye ihtiyaçları olacak.

Onların, nefes almalarına yardımcı olacak birine ihtiyacı olacak, çünkü, Tobias'ın da daha önce söylediği gibi, şok içinde olacaklar. Kıyamet zamanını yaşadıklarını sanacaklar. Bu, birçokları tarafından böyle hissedilecek. Ama tekrarlıyorum, burada ettiğim sözleri kaydedin, ben, dünyanın sonunu öngörmüyorum. Ben, büyük değişimler öngörüyorum ve gücün eriyip yok olacağını öngörüyorum.

Biraz korkutucu deneyimleriniz olacak, kelime anlamındaki gücün, elektriklerin kesilmesi gibi, sadece küçük bir şehirde değil, ama bir ülkenin ya da ülkelerin tamamında. Ve siz, neler oluyor, diyeceksiniz, çünkü, bakın, dünyanız nükleer ve kömür ve başka kaynaklardan beslenen, kelime anlamındaki güç ağı üzerine kurulu. Ama bunlara dayalı bir Dünyanız var, onun için, sahip olduğunuz bu güç ağlarının bazısının çöktüğünü de göreceksiniz. Ha, bir süre sonra bunlar tamir edilecek, ama dünyanın farklı bölgelerinde çok alışılmadık ve gizemli bir biçimde kesilecekler.

Şambra, hiç görmediğiniz şeyler göreceksiniz, ve bunların sizi etkilemesi gerekmiyor. Sizi dengenizden çıkarması gerekmiyor. Aslında bunu yapamaz da, çünkü gücü salıverdiniz. Kendinize, kaynağa, içimizdeki Tanrı'ya geri geldiniz. Deyim yerindeyse, kendinizi o ağdan, insan bilincinin o Eski Enerji ağından kurtardınız. Hatırlayın, bazılarınızı üç yıl kadar önce o ağdan çekip çıkarmamız gerekti! O insan bilinci ağını bırakın, hattâ spiritüel bilinç ağını da, çünkü siz kendi ağınızsınız. Böylece, çevrenizde bunların olup bittiğini görürken, bunlar sizi etkilemeyecektir, çünkü siz, şu anda dünyada bulunan diğerleri gibi güce tutunmuyorsunuz.

Olaylardan söz ederken, birçok insanın ziyaret adını vereceği şeyler göreceksiniz, gökyüzünde ışıklar, çok alışılmadık şeyler, benzerinin hiç görülmediği şeyler. Bunlar yabancı varlıklar değildir. Bunlar, gelmekte olan insanlığın yeni bilincidir. Gökyüzünde ışık olarak algılanacaklar, yalnızca geceleri değil, gündüzleri de. Bunlar çok ilginç değişim ve dönüşümler olarak algılanacak, çoğu kez ışık enerjisi olarak, ama başka türden enerjiler olarak da. Bazıları bunu zihni ve gözleri devreye sokarak

yabancı varlık olarak yorumlayacak, ama bu, sizin gelmekte olan Yeni Enerjiniz, tanrısallığının ve insanlığın yeni bilincidir. Kendinizi yabancı varlıklara teslim etmek gibi eski güç yollarına geri dönmeyin.

Siz habercilersiniz. O beklediğiniz, sizsiniz. Elbette, gelip de izleyen ve gözlemleyen boyutların, gezegenlerin, başka yerlerin bilinçleri olacak, ama onlar kurtarma amacıyla gelmiyorlar. Onlar yanıtlarla gelmiyorlar, çünkü o yanıtlara siz sahipsizsiniz. Spiritüel ailelerin enerjisini hissedeceksiniz. Yeni Dünya'nın ve biçimlenmeye başlayan diğer yeni Dünyaların enerjilerini, gelmekte olan Kristallerin ve yeni varlıkların enerjilerini, onlar giderek Dünya'ya yaklaştıkça, hissedeceksiniz. Onlar daha fazla yaklaşabiliyorlar, çünkü perde daha ince. Dram ve değişim zamanlarında da yakına gelecekler, ama onların, sizi kurtarmak için buraya gönderilmediğini anımsayın.

Sizin bir kurtarıcıya ihtiyacınız yok. O beklediğiniz, sizsiniz. Giyecek ve yiyecek ve barınak gibi şeyler için kaygılanmanız gerekmiyor, çünkü bunlar sizin için orada olacaklar. Dünyayı kurtarmakla ilgili kaygı duymanız gerekmiyor. Bunu daha önce de başka yaşamlarda denediniz ve geri tepti. Siz şu anda Dünya'da, dinleyici olmak üzere, vizyoner olmak üzere, başkalarına nefes almada yardımcı olmak ve başkalarına, güce ihtiyaçları olmadığını görmelerine yardımcı olmak üzere bulunan egemen, mutlak bir varlıksınız.

Korkmak, dramlara kapılmak eğilimi göstereceksiniz, çünkü olaylar yoğun olacak. Ben sizden, kim olduğunuzu hatırlamanızı isteyeceğim. Ben sizden, Şambra Hizmet Merkezi denen şeyi hatırlamanızı isteyeceğim, oranın yaratılmasına yardım ettiniz ve kendi yenilenmeniz için her an oraya gidebilirsiniz. Bazılarınız sordu, bazılarınız sabırsızlık gösterdi ve dedi ki, "Peki Tobias, Saint Germain, dediniz ki, onlar kapınıza gelecekler, onlar size gelecekler. Peki bana gelecek olanlar nerede?" Biz de diyoruz ki, hazırlanın, çünkü onlar geliyorlar. Ayaklarının altından halının çekildiğini hissedenler, asla yaşamak istemedikleri bir kâbus yaşadıklarını hissedenler. Onlar gelecek size.

YENİ POTANSİYELLER

İnsanlık için zorlu bir dört yıl olacak, ve sonra yeni bir şafak göreceksiniz. Sizin ve diğerlerinin başka âlemlerde üzerinde çalıştığı yeni çağı göreceksiniz. Onun Dünya'ya gelip tezahür ettiğini göreceksiniz. Eskinin büyük bir bölümünün terk edip gittiğini göreceksiniz ve gitmeyenlerse değişecek. Birçok yeni varlığın geldiğini göreceksiniz.

Ben şimdi dünyanın her yanındaki Şambra'yla birlikte bir an için durmak istiyorum. Bu alanda, bir vizyon ve bir potansiyel yaratmak için birlikte olmanızı istiyorum. Bu, zihinsel bir vizyon yaratmak anlamına gelmiyor. Gerçek bir vizyon, hislerden ve kalpten gelir. Şeylerin nasıl görüneceğine ilişkin zihinsel bir resim oluşturmaya çalışmanız gerekmiyor.

İnsanlık için bir potansiyeli hissetmenizi istiyorum. Her insanın bir kâse yulaf ezmesine ve rahat ayakkabılara ve bir arabaya sahip olması gerektiğini söyleyen ayrıntılı bir liste düşünmenizi istemiyorum. Bunlar zihinden gelen şeylerdir. Gerçek bir vizyon, hissetmekten gelir.

Bir an durmanızı istiyorum. Yaşamınızdaki deneyimlerinizden birini, kendi içinde bütün ve mutlu bir hissi yeniden yaşayın. Bu, deniz kenarındaki bir gün olabilir, ormandaki bir yürüyüş ya da sadece arabanızı sürmek olabilir. Bunu hissetmenizi istiyorum. Bakın, işte bu bir histir. Onu hissedin. "Gücün çöküşü, sert dalgalara neden olur ve bu, gergin bir boşluk yaratır, ki bu da yeni farkındalığa götürür."

Böylece şu ara olan şey, sizin güç merkezlerinin çöktüğünü gördüğünüzdür ve bunu görmeye devam edeceksiniz ve bu bir dolu insanı korkutacaktır. Onlar bu güç merkezlerine yatırım yaptılar - finansal olarak, kontrol açısından, yetki açısından - ama bu merkezler çökmeye başlayacak. Ve bu, sert dalgalara oluşturacak, ki bu da, dünyanın her yanındaki insanların korkmasına, aşırı tepki vermesine, dramlara yol açacak. Ama bu öyle bir enerji dinamiği yaratacak ki, bir boşluk türü yaratacak, ve insanlar boşlukta ne yapacaklarını bilmezler. Her yerde yanıtları ararlar, ama o anda görünürde hiçbir

yanıt yoktur. Ve ben buna gergin bir boşluk diyorum, çünkü, tüm çevresi gerginlikle doludur. Gerginlikten yaratılmıştır. Ve bu boşluk bir boşluk olarak kalmak istemez, böylece onunla bağlantılı olan enerji, boşluğun tüm çevresinde bir dönüşüm işleminden geçer, ama merkezde hiçlik gibi görünür ve insanlar bunu hissedeceklerdir.

Sonuç şu: O boşluk, o ille de çökmez aslında dönüşür. Ve bu dönüşüm içeriye farkındalığı ya da sizin yeni bilinç diyeceğiniz şeyin çok, çok yüksek bir düzeyini davet eder. Bu farkındalık ya da yeni bilinç, tıpkı bir su bendinin kırılmasıyla içeriye akan su gibi, içeri dalacaktır ve siz, bazı çok, çok hızlı ve çok etkin çözümler göreceksiniz.

Benim, yeni bir sosyal toplum diyeceğim şey olacak - sosyalizm ya da komunizm ile karıştırılmasın - ama gerçekten sosyal kaygıları ve sosyal gereksinimleri göz önünde bulunduran bir sosyal toplum. Ama bu yeni sosyal toplum, geçmişte olduğu gibi kurbanların ondan eski biçimlerde beslenmesine izin vermeyecek. Sosyal bir toplum, tek tek her bir kişinin egemenliğini, özgürlüğünü tanyacak, ama aynı zamanda özgür varlıklar arasındaki uyumluluğu ya da işbirliğini de.

Küresel finans durumuna büyük, çok büyük hızla yeni çözümler üretildiğini göreceksiniz. Tam bir işbirliği içinde, güce dayanmayan, ama akıcı bir değiş-tokuş temeline dayanan yeni bir banka sisteminin ortaya çıktığını göreceksiniz.

Geçenlerde sözünü ettiğimiz şeyleri göreceksiniz. Bu gezegen için yeni yiyecek kaynaklarının ve beslenme kaynaklarının büyük bir hızla geliştirildiğini göreceksiniz. Kanser gibi, AIDS gibi Eski Enerji sorunlarını, ve temelde Eski Enerji gücünün dengesiz enerjisinin bir sonucu olan bazı diğer hastalıkları da çözmek üzere şaşılası bir hızla gelen tıbbi gelişmeler göreceksiniz.

Dünya üzerindeki yakıt krizi ya da enerji krizi dediğiniz şeyler için parlak çözümlerin geldiğini göreceksiniz, ki bunlar keşfedildiğinde

size çok açık, çok aşikâr gelecek. İnsanların kafalarını kaşıyıp da bunu daha önce neden görmediklerine şaşmalarına neden olacak. Bu çözümler temiz ve verimli ve bereketli olacak. Onlar, gücün gerekmemesi ve bireysel insanlara egemenliği geri getirmek gibi, aynı genel modele uygun olacaklar.

Ben güç terimini kullanırken, karşıt şarjlarla - negatif ve pozitifle - ilgili fizikten söz ediyorum. Dünya bilinci çok uzun bir süre bunu temel aldı. Dünyayı inşa eden buydu. O şimdi bir olgunluğa ve öyle bir noktaya ulaştı ki, güç, yani eski anlamıyla karşıt olan, çarpışan enerjilerin artık varolması gerekmiyor. Artı, her ne kadar tüm bu güç dalaverelerine inanmış ya da yatırım yapmış epey insan varsa da, ona aslında ihtiyaçları olmadığını görecekler.

Dünyanın aslına ilişkin onca sorunun yanıtı ve boyutlara ilişkin, zaman ve mekânın kendisine ilişkin soruların yanıtı, bu yeni farkındalığın sonucu olarak gelecek. Önünüzde, hepimizin önünde birkaç zorlu jüri üyesi olacak. Panik ve korku olacak, suçlamalar ve tehditler olacak ve güce tutunma girişimleri olacak. İnsanların o eski iyi günlere geri dönelim dediğini her duyduğunuzda, bu söylemin yerine şunu koyun: "Ben kendi gücüme sahip olmayı ve onu kontrol etmeyi sürdürmeliyim." İşte anlamı budur.

Siz Dünya'daki bu yaşamınızda yaptığınız yolculuğun en inanılmaz bölümüne, diğer âlemlerde provasını yaptığınız bölümüne, şu an yaşamınızda her türlü farklı yoldan hazırlandığınız bölümüne geldiniz. Bu, sizlerin, ulakların, öne çıkma zamanıdır; vaaz vermek ve insanları dininden ya da dine döndürmek için değil, insanlara nasıl sizin haklı ve onların haksız olduğunu söylemek için değil, ama yeni bilincin bir bayrağı olarak orada olmak için öne çıkma zamanıdır. Çünkü bu boşluk dolduğunda ve farkındalık geldiğinde, sizin gibi bütünleşmiş, o farkındalığı topraklayan ve akla uygun ve yüksek bir bilinçle hareket eden insanlara ihtiyaç duyacaktır.

Gerçekleştirdiğiniz çalışma için tek tek her birinize ve hepimize şapkamı çıkartıyorum.

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme Sorumlusu ve Okur/Abone İlişkileri:

Kazım Erdemoğlu'na [0542 676 83 47 - fax: (0212) 872 74 01]
abone adresinizi bildirmenizi rica ederiz.

En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

Abone ücreti: Yurt içi (60 TL)

Yurt dışı (70 TL)

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com

TANALTAAY